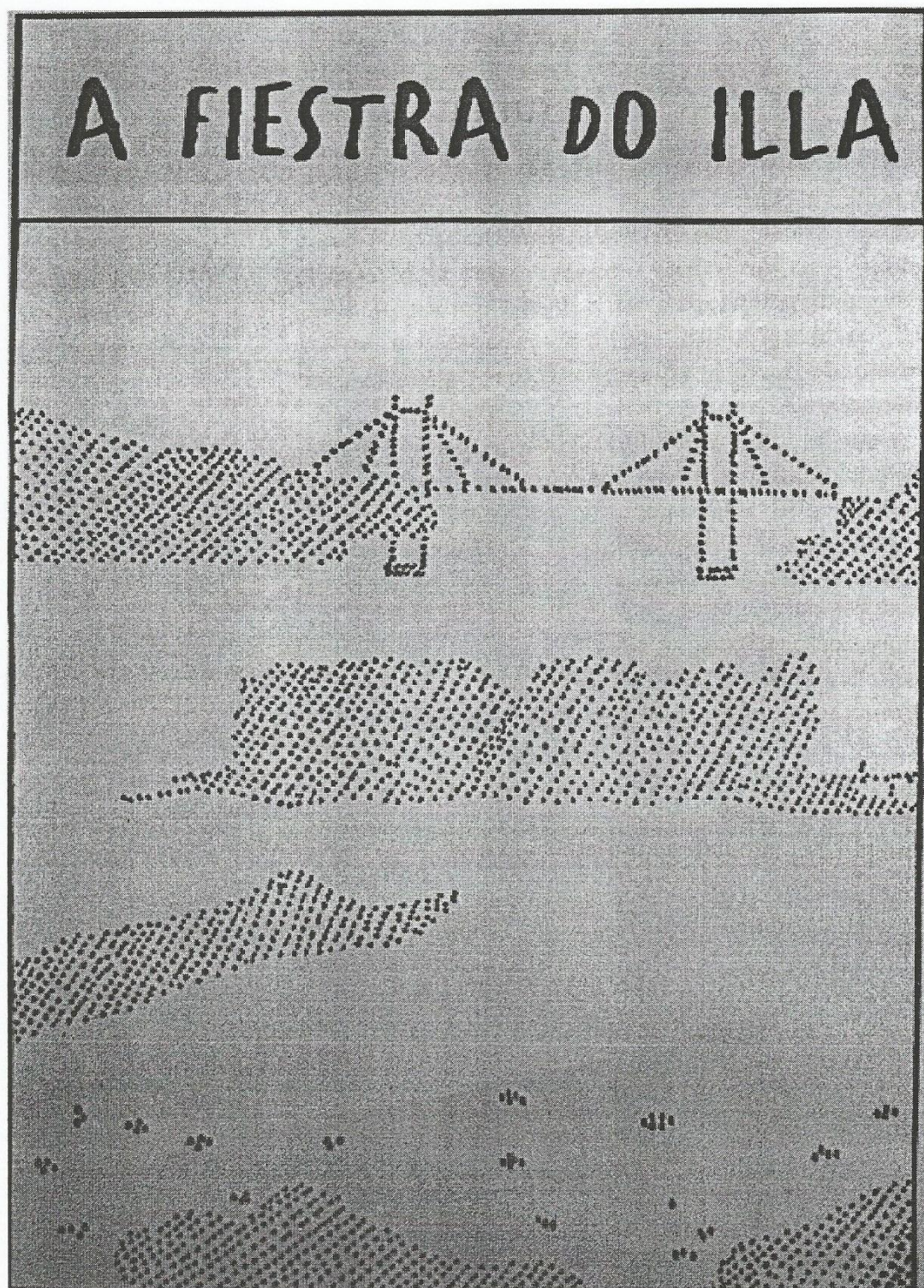
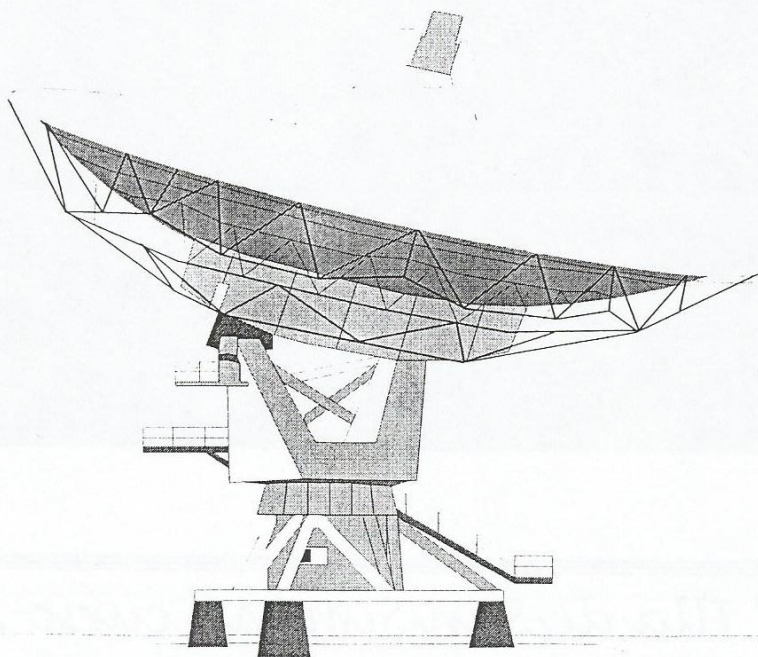

Sumario

Esta noite	Páxina 3
Certame literario: acta de cualificación	Páxina 4
O reloxo	Páxina 5, 6, 7
A historia da pataca	Páxina 10
A fábrica de mazapáns	Páxina 8, 9
Ata sempre	Páxina 11
Pasatempos	Páxina 12
Entrevista a Pablo González Couñago	Páxina 13, 14
Entrevista a Domingo Salinas	Páxina 15, 16
Enquisa ós profesores	Páxina 17, 18, 19, 20
Costumes de Castro Caldelas	Páxina 21, 22
Redondela ¡ qué mágoa!	Páxina 23
Servidores da vergoña	Páxina 24
Os nosos campións	Páxina 25, 26, 27
Clasificación de atletismo	Páxina 28, 29, 30, 31
2ª promoción I.E.S. Illa de San Simón	Páxina 32, 33
A.N.P.A “Paulina Sánchez Otero”	Páxina 34
Palabras para unha reflexión	Páxina 35
Xogos matemáticos	Páxinas 36
Finalistas do concurso de portadas	Páxina 37, 38

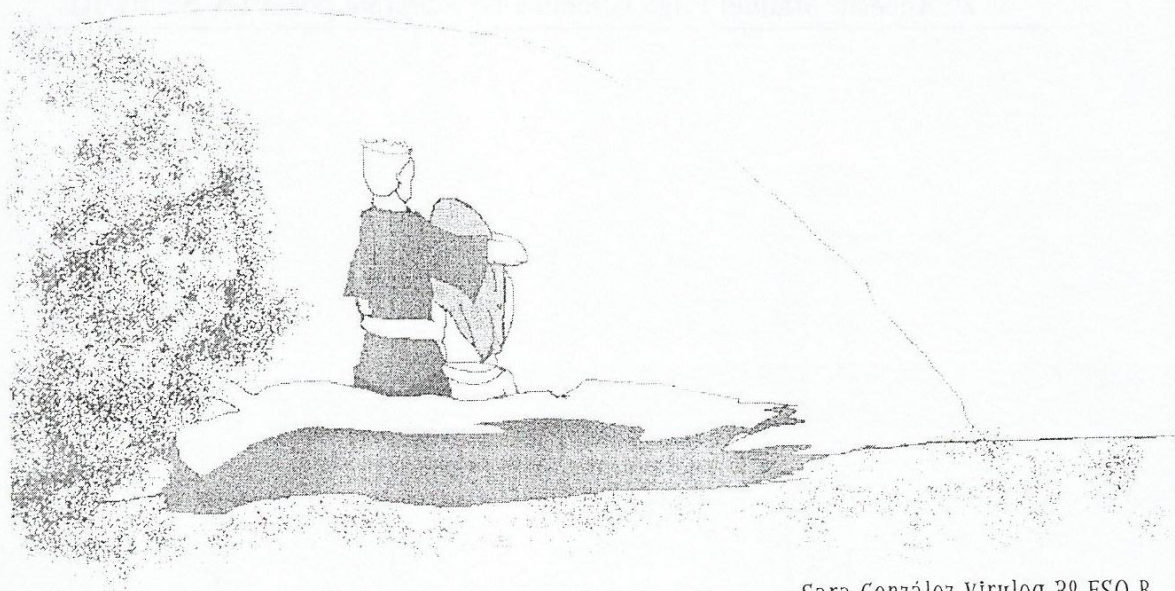

ESTA NOITE

Observando o ceo doume conta de que o único que perturba o silencio da noite é o home.

Cando o sol se achega ao horizonte máis afastado e se esconde tras aquelas montañas deixando o seu reflexo osado no ceo, por riba dese mar azul, agora máis escuro. Cando esas nubes, antes brancas se tornan tamén rosadas e despois violetas, para quedar ao fin somerxido no escuro ceo, cheo agora de estrelas. É, entón, cando os paxaros se van dando as boas noites e calando para dar paso á paz. É, entón, cando nese lugar remoto, onde os soños se cumpren, está, ao fin, a realidade. Aí máis preto ca nunca, ao outro lado do mar.

Mayte Rial 3º ESO A

Sara González Viruleg 3º ESO B

**Acta da cualificación do II Concurso de
Narracións Curtas “Illa de San Simón”
convocado para conmemora-lo Día das
Letras Galegas**

O xurado constituído polos membros do Departamento de Lingua Galega e Literatura, Xosé Luís Clemente e Xosé Alberto Platero e a profesora de Lengua Española y Literatura, Ana Bugallo, reunidos o 21 de maio de 2001, decidiron concede-los premios deste II Concurso de Narración Curta convocado pola A.P.A “Paulina Sánchez Otero”, O Departamento de Lingua Galega e Literatura e o Equipo de Normalización Lingüística do I.E.S. “Illa de San Simón” ós seguintes participantes.

- 1º Premio: Francisco Cabaleiro Magallanes, polo conto **O RELOXO**
- 2º Premio: Miriam Pérez Novoa, polo conto **A HISTORIA DA PATACA**
- 1º Accésit: Sara Lago Cabaleiro por **A FÁBRICA DE MAZAPÁNS**
- 2º Accésit: Manuel Puga Giménez de Azcárate por **ATA SEMPRE**

O RELOXO

Terían que pasar moitos anos antes de que Max esquecese aquel estarrecedor suceso que marcaría a súa vida. Corría o ano 1936; a noticia da toma do poder por parte do exército, provocou un éxodo masivo, que deixou a vila baleira. Esa mesma noite, o pai de Max, Maximilian Rachitt, un modesto reloxeiro, reuniu a familia no salón e anunciulles que aquel sería o último día que estivesen naquela casa. Partirían á mañanciña, no tren das 8:00, cara a un poboado na costa de Asturias, onde seu pai xa vivira.

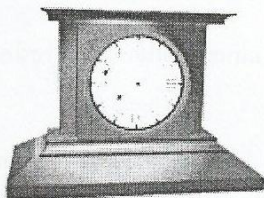
Max non logrou durmir en toda a noite. Non lle gustaba a idea de deixar aquela fermosa vila do interior na que tan bos momentos pasara.

Antes de que o galo cantase, Maximilian achegouse ó leito do seu fillo e díxolle:

- ¿ Non descansaches moito, verdade? ... A min tampouco me gusta a idea de abandonar esta terra, pero antes de que me fusilen, só pola idea de deixavros sen pan, prefiro intentar o que sexa.

- Papá, ¿ por que te queren fusilar? Ti non fixeches nada malo.

- Non, fillo; pero hai moita xente ruín... xa o comprenderás cando sexas maior.

E despois de que unhas bágoas atravesasen a súa face, deu media volta e saíu da habitación.

A Max non lle gustaba a noticia dada polo seu pai, non podía imaxinar a súa familia sen el. Ademais... ¿ quen gañaría o necesario como para os alimentar? Tras esa pregunta, unha tras outra, matinacións de mal presaxio viñan á súa mente: “ e se nos atopan, e se descarrila o tren, e se...”

- ¡ Max, o almorzo está na mesa! -exclamou a súa nai-

Ó escoitar isto, os pensamentos esvaecéronse, á vez que, tan rápido coma as súas pernas llo permitían, baixaba os chanzos das escaleiras ata chegar á cociña.

- ¿ Durmiches ben Max? -preguntou a súa irmá-

El, sen prestar atención á pregunta, continuou tomando o almorzo coma se nada pasase.

- ¿Oíches Max? A túa irmá díxoche algo ¿ Non lle pensas responder?

- ¿ Para que, mamá? -respondeu-

E así, nuns minutos, saíron da casa. Un silencio melancólico acompañounos ata chegar á estación.

O pai de Max dirixiuse a un señor que se atopaba dentro dunha das locomotoras. Tras falar uns intreos con el, achegouse á familia e díxolles:

- O tren sairá en 15 minutos. En catro ou cinco horas estaremos alí.

Dito isto, o reloxeiro achegouse ó seu fillo. Meteu a man no peto e sacou un reloxo de pulso:

- Toma, Max, fixeno especialmente para ti. Espero que che guste. Agora xa poderás saber a hora que é esteas onde esteas.

Max colleuno e premeu o botón que abría a tampa. Era un reloxo espléndido; cada hora estaba sinalada cunha lúa que se ía facendo cada vez máis grande.

Pronto subiron ó tren. Max quedou, ó pouco, durmido no ombreiro da súa nai.

- ¡ Max esperta! ¡ Xa chegamos! -exclamou Maximilian.

Ó erguerse, Max dirixiuse rápido ó final do vagón e botou unha ollada á paisaxe.

- É unha paisaxe moi fermosa, ¿ verdade fillo?

- Si, papá -respondeu Max -

A fiestra do Illa

Unha vez retirada a equipaxe, a familia subiu nun coche de cabalos. Despois dunha hora de camiño, chegaron ó lugar elixido. Desde alí podíase contemplar como rompían as ondas do gran mar azul cunha forza increíble contras as desgastadas rochas da costa e a gran cantidade de espuma resultante do enfrontamento. Preto había un faro.

- ¿ Onde queda a nosa casa? –preguntou Max-
- Xa o verás –respondeu o reloxeiro-

Tras andar uns douscentos metros, Max puido ver unha gran casa, longo tempo descoidada, cunha ampla solaina inundada de planta e silveiras.

- ¿ Esa é a nosa casa, papá?

Maximilian asentiu, e continuaron camiñando ata chegar a ela. Unha vez alí, o reloxeiro foi retirando a abundante flora do lugar, ata formar un pequeno camiño que conducía á porta principal.

- ¿ Podo abrir eu a porta? –pidiu a irmá de Max-
- Está ben, e dáte présa.

Aínda que os esforzos por lograr abrir a porta, por parte de Ana, foron moitos, ó final tivo que ser axudada polo seu pai.

No interior podíase contemplar unha gran mesa, con cinco cadeiras ó redor, cuberta con moitísimas arañeiras que ocupaban a maior parte da casa.

- Mamá, ¿ podo elixir a que será a miña habitación?
- Agora non, fillo. Cando rematemos de limpar, xa terás tempo de facer todo o que queiras.

Max virou a cabeza e colleu o pano. Toda a familia traballaba: Maximilian retiraba a vexetación da solaina, Ana barría o chan, Max limpaba o po e mailas arañeiras e a súa nai, tras limpar a cociña, preparaba algo para cear.

Nunhas horas, a casa parecía outra. Aquela noite a ledicia volveu ó rostro de todos.

Á mañá seguinte, Maximilian botou unha mirada ó faiado, no que atopou innumerables trastes. Entre eles, unha especie de cofre grande do que o reloxeiro sacou unha bandeira republicana para colocala no balcón. Tamén os restos dunha vella bicicleta que, ese mesmo día, arranxou para o seu fillo.

- ¡ Que ben, unha bici! ¿ Podo ir probala? –reclamou ansiosamente Max-
- Fala coa túa nai. Se ela che deixa... por min non hai problema.

A señora Rachitt estaba preparando un pastel.

- ¡ Que ben cheira iso! ¿ Que é?
- É un pastel Max, ¿ que é o que queres?
- Pois eu pensaba ir probar a bici antes de xantar; se ti me deixas, claro.
- ¿ E que che dixo teu pai?
- El deixa a decisión nas túas mans.
- Este teu pai, sempre fai o mesmo. Pero desta vez non vou ser eu a mala.
- Entón, ¿ podo ir mamá?
- Si, pero volta á casa antes das dúas, para xantar. E non vaías moi á présa.

Rápido coma un lóstrego, Max colleu a bici e botou a andar por aqueles camiños. Xa levaba un bo tramo percorrido cando se atopou co faro que xa lle era coñecido.

- Desde esta altura, podería contemplar toda a paisaxe da zona. –pensou Max-

Despois de pensalo dúas veces e mirar o reloxo, colleu medo e prefriu deixalo para outra ocasión. Achegouse ás rochas para tocar a auga do mar, sen ser consciente do risco que corría. Pouco lle faltaba para tocar a auga, cando unha gran onda lle caíu enriba e unha man o agarraba polas costas. Xa cos pés na terra, Max virou o tronco e viu o rostro dunha persoa anciá.

- Debes ter coidado, rapaz. Non se xoga co mar nestes lugares.

A fiestra do Illa

- Gracias por salvarme, señor. –respondeu Max avergoñado-
- Tranquilo, rapaz. Xa hai moito tempo que non vexo a ninguén por aquí. Aledáchesme o día, cativo. Anda, ven comer algo á miña casa.
- Gracias, señor, pero teño que voltar.
- Pensabache ensinar o meu faro, pero se esa é a túa vontade...
- Non, non... non pasará nada se tardo un pouco.
- Pois, entón, acompaña-me.

Max e aquel vello subiron as interminables escaleiras ata chegar á cima.

- ¿ Cómo te chamas, rapaz?
- Chámome Max ¿ E vostede?
- Eu, Ernesto. Vivo só aquí.
- ¿ Fixo vostede este faro?
- Si, Max. Un día de moita néboa saín pescar cos meus mariñeiros e perdémonos na noite. O vento sopraba forte e empurrounos cara a costa. O barco chocou contra as rochas e todos morreron agás eu. Por iso construí este faro, para que a ninguén lle aconteza o que a nós.

- Debeu ser duro para vostede ¿ verdade?

- Moi duro...

Foi o comenzo da amizade.

- ¡ Xa son as tres! Díxenlle ós meus pais que estaría de volta as dúas.

- Non te preocupes. Dime cal é a túa casa.

Max sinaloulle a través da fiestra o seu novo fogar.

- É aquela casa branca que ten a bandeira no balcón.

Tras isto, o vello indicoulle un camiño polo que chegaría en menos do que canta un galo.

- Moitas gracias por todo –respondeu Max- ¿ Podo voltar algún día?

- Cando queiras. Estarei encantado de recibite. ¡ Adeus!

- ¡ Adeus!

Ó voltar á casa, os seus pais estaban un pouco incomodados:

- ¿ Cómo chegas a estas horas? Tiñasnos moi preocupados.

- Perdoade. Non era a miña intención. Coñecín ó fareiro da zona. Fixémonos moi bós amigos. É un señor moi agradable, tés que coñecelo, papá.

A partir daquel día, Max só era visto na casa á hora de xantar. Pasaba as mañás e as tardes co fareiro, que non só lle ensinou tódolos segredos do faro senón tamén a facer solitarios.

Un día de outono, mentres os dous amigos xogaban ás cartas, escoitáronse disparos de fusil e un gran estrondo.

- ¡ Non, xa están aquí os rebeldes! –dixo o fareiro- ¡ Poida que sexa na túa casa, Max.

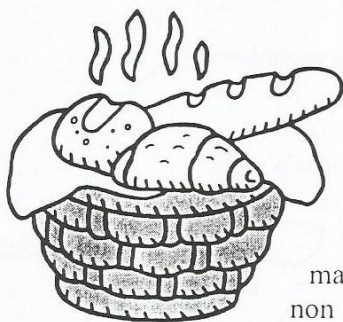
- Voume antes de que sexa tarde.

Os dous amigos entraron na casa, desfeita polas balas, e atoparon, o pé da fiestra, o corpo do reloxeiro tendido no chan, cunha escopeta de caza. Xa non quedaba ninguén con vida. Ó parecer, co intento de facerlle fronte ás tropas, estas dispararon sen compaixón pensando que había máis resistencia na casa.

Max cavou os buracos e, axudado polo fareiro, enterrou os corpos dos falecidos: a súa nai, a súa irmá, o seu pai... Neste último, no peto da súa chaqueta, quixo deixar para sempre aquel reloxo tan bonito que para el fixera; e un papel cunhas liñas que dicían: “ Quérote, papá. Polas lúas do teu reloxo sempre saberás de min.”

Francisco Cabaleiro 3º B

A FÁBRICA DE MAZAPÁNS

A época preferida de Úrsula Do Monte era o Nadal. Pero non polos agasallos, nin por reunirse coa familia, nin polas panxoliñas, nin tan sequera polos adornos ou a árbore: non. A súa época preferida era o Nadal por algo tan sinxelo como os mazapáns.

Úrsula vivía nunha vila moi pequena e no seu mercado só había mazapáns en Decembro e Xaneiro. Como estaba tan gordinha, súa nai non lle deixaba comer moitos, pero ela aforraba todo o ano, e cando chegaban esas datas mercaba moreas de figuriñas e escondíaas na súa

despensa particular e segreda.

Ás veces polo medio do ano atopaba nos petos dalgún abrigo vello restos esfarelados do seu preciado manxar; entón desexaba que pasase máis rápido o tempo para que chegase esa marabillosa época.

Un sábado pola tarde Úrsula estaba no sofá e deuse conta de que tiña fame. Pensou que quizais atoparía algo no baúl no que gardaba a súa comida. Subiu ó faiado e levantou a tampa da caixa de piñeiro: estaba baleira.

Sen darse conta dirixiu a súa mirada cara ó outro baúl, moito máis grande. Nunca o vira. chamoulle a atención porque tiña un candado dourado cunha chave posta. Xirouse cara a el e abriuno. Dentro atopou algo que a sorprendeu moito: unha bolsa chea de envoltorios de mazapáns. A rapaza mirou cara ó outro baúl para comprobar que esa non era a caixa na que ela gardaba as provisións; non, había dúas caixas e esa non a vira nunca. Sacou a bolsa e colleu o que estaba debaixo. Era un libro de contas e na primeira folla poñía “Mazapáns Vilariño”. Segundo ela deduciu, a súa familia tivera que ter unha fábrica de mazapáns, pois o seu segundo apelido era Vilariño. Agora entendía (en parte) a súa debilidade por este produto.

Continuou sacando cousas da caixa: o seguinte foron unhas fotos. Unha muller labrando, uns homes falando e... ¡ a fábrica de mazapáns! ¡ Era a súa propia casa! Aínda que un pouco transformada... Na foto tamén estaba unha moza sentada na porta.

O último que atopou no baúl foi un broche do pelo con forma de bolboreta.

Nese momento escoitou o ruído do coche da súa nai entrando no garaxe e foi correndo ó salón.

- ¡ Hola mami!
- ¿ Que tal? ¿ Que estabas facendo? –preguntou a súa nai.
- Non, nada... Non estaba facendo nada. ¿ Cando imos á casa da avoa?
- Aínda son as seis e cuarto, ¿ Queres ir agora facerlle unha visita?
- ¡¡ Si !! –dixo Úrsula.

A casa da avoa non estaba moi lonxe pero ela preferiu ir en bicicleta para chegar antes. Nun intre estivo alí. Súa avoa, Maruxa, aledouse moito.

- ¡ Ai, filliña! ¡ Que ben que viñeches! Ademais hoxe, que fixen galletas. ¿ Queres unha?
- Non, gracias. Avoa, ¿ ti tiveches unha fábrica de mazapáns?

A avoa palideceu e recostouse no seu sofá. A nena non llo preguntara á nai porque lle tiña prohibido subir ó faiado, non sabía o porqué.

- Neniña, ¿seguro que queres sabelo?
- Sí, por favor...

A muller dubidou un pouco pero, por fin, falou.

- Miña nai, é dicir, a túa bisavoa, traballou nunha galletería, ¡ e aprendeu a cociñar moi ben! A súa especialidade eran os mazapáns, e un día, decidiu monta-lo seu propio negocio. Nun principio era ela soa traballando, pero o negocio foi a máis e xa na última etapa eran

A Fiestra do Illa

trinta traballadores: ¡ exportaron mazapáns por toda España e Portugal! Pero o teu bisavó faleceu, eu tiña once anos. E pasado o tempo a miña nai volveu casar. ¡ Máis valera que non o fixese! Ese home era o demo. Amargounos a todos mentres viviu, ¡ menos mal que morreu pronto! –dixo a avoa rindo- Pero tamén, antes de morrer deixounos unha maldición: todos os da nosa familia seremos gordos de comer mazapáns – dixo en ton solemne- ata que...

- ¿ Ata que...?
- Ata que alguen atope un broche do pelo en forma de bolboreta que el lle regalou antes de casar á túa bisavoa.

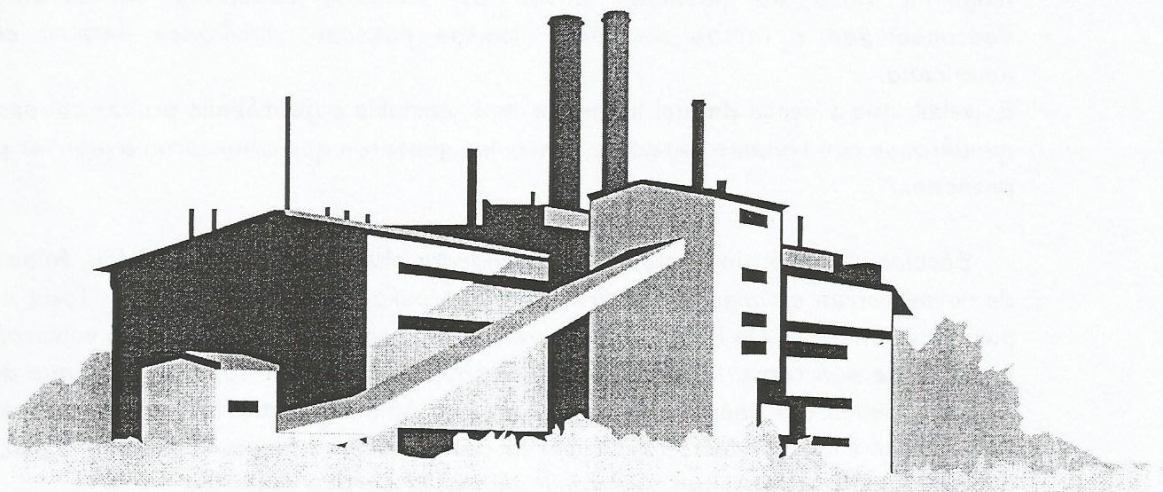
Úrsula non dixo nada, pero riuse por dentro.

- Avoa, ti sabes por qué mamá non me deixa subir ó faiado
- ¡ Nin se che ocorra subir!, pode ser perigoso. O “demo” ese tamén dixo que quen fora a ese lugar ía levar unha boa sorpresa.

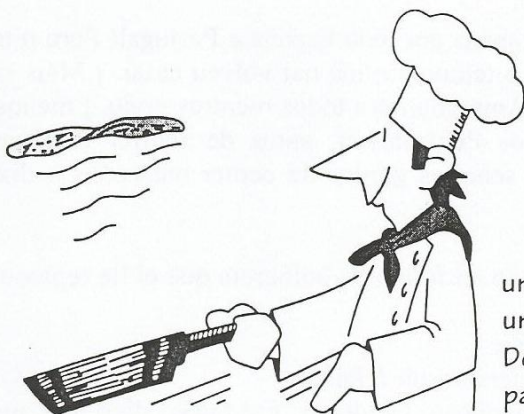
A rapaza volveu á casa. Cando todos estaban durmindo, ela foi buscar o broche. Ó día seguinte, como tódolos domingos, a familia enteira reuniuse para comer. Ela esperou a que estivesen todos sentados e entrou co broche posto.

- ¡ Úrsula! –dixo a avoa
- ¡ Úrsula! –dixo a nai
- ¡ Úrsula! – dixo a tía

Ela tívollas que explicar todo, e por casualidade, acabou coa suposta maldición que ela non cría. Pero, algo de certo tiña que ter, porque desde aquel día, odiou os mazapáns.

Sara Lago 2º A

A historia da pataca

Hai xa moitos, moitos séculos, existía en España unha planta moi productiva chamada pataca, e cada unha destas plantas daba moitas, moitas patacas. De feito, no país parecía que só había coellos e patacas. E tantas eran as patacas que había, que a xente mataba os coellos a patacazos. A xente vivía leda facendo coello con patacas, patacas con coello, patacas fritidas, tortilla de patacas... Ata os nenos xogaban con patacas (de aí naceu o fútbol). Toda a súa vida xiraba arredor das patacas.

Pero un mal día, (xa veredes porqué o día era malo) apareceron polo horizonte unhas naves, cuns homes toscos, barbudos e cuns cornos na cachola. ¡ Eran os vikingos!. ¡Invadíannos!. A xente non sabía que facer. E un galego que era moi listo chamado don Pérez, pensou: " Se podemos matar os coellos con patacas, tamén poderemos librarnos dos invasores con patacas". Así que, puxéronse mans á obra e xuntaron gran cantidade de patacas. E cun sistema innovador inventado por don Chinas, fabricaron uns grandes tirachinas, que lanzaban as patacas ós vikingos. Foron tantas as que lanzaron que algúns barcos afundiron, outros fuxiron coa cuberta chea de patacas e debido a iso España quedou sen patacas, mentras que os coellos se reproduciron a miles e a millóns.

Na súa travesía os vikingos intentaron desfacerse das patacas. Chegaron a África, e alí quixeron vendérllas patacas á xente daquel lugar; pero os africanos eran moi pobres e ademais xa tiñan a mandioca e outros froitos. Entón os vikingos dirixíronse cara a Asia, onde tamén quixeron venderlle-las patacas. Pero eles xa tiñan o arroz e non lles facían ningunha falta as patacas. Entón os vikingos, cansados de tanto navegar, desconsolados e fartos de comer tantas patacas, dirixíronse cara o continente americano.

E, ¡velaí!, que a xente daquel lugar era moi sociable e gustáballe probar cousas novas e quedáronse con tódalas patacas. Tanto lles gustaron que comezaron a plantar patacas e patacas...

Séculos despois, un home moi emprendedor chamado Cristóbal Colón, foise en busca de novas terras e chegou a América. De alí trouxo de novo as patacas. Toda a xente se puxo moi contenta. Os Reis Católicos recibírono con gran xúbilo. De novo voltaron a te-las patacas na súa terra. De feito, o gran mérito de Cristóbal Colón non foi que descubriera América, senón que encontrara as patacas en América. E gracias a Colón, España volveu ter patacas e hoxe podemos disfrutar de coello con patacas, patacas con coello, patacas fritidas, tortilla de patacas... de aí ven o nome de tortilla española.

Miriam Pérez 2º D

ATA SEMPRE

Iria era unha cativa moeda dunha peseta. Estaba gardada nun recunchiño dun moedeiro na compañía doutras moedas da familia. Unha mañá espertaron sobresaltadas ó chocar entre si. Eran axitadas sen compaixón cun movemento seguido que as facía percorrer aquel recinto pechado unha e outra vez, seguindo o ritmo marcado pola portadora da carteira. De súpeto fíxose a calma e un penetrante olor a pan recién feito chegou ata elas. De seguido comezou un murmurio. Iria prestou máis atención, mentres as demais non lle deron importancia, e escoitou a voz dun home que dicía que unha bola de pan custaría 50 céntimos cando comezase a circular a nova moeda, os euros. De toda a longa conversa mantida entre a súa posuidora e o panadeiro a Iria quedáronlle profundamente gravadas dúas palabras: nova moeda. Fíxérona cavilar durante un tempo, convivindo coa angustia e o imparabile ir e vir da súa vida cotiá: cambio de dono, volta a cambiar... o que non variaba era o que lle dicía a súa familia ó vela: "Iria, tes mala cara", "Iria, ¿que che pasa?", "Iria, ¿atópaste ben?"; e ela mantía a nova en segredo, para non alarmar a familia.

Ó cabo duns días, Iria ingresou nun banco, lugar, por excelencia, de grandes concentracións de pesetas. Aproveitou que estaba no lugar idóneo para comentarlle a toda a súa familia a terrible noticia. Chamounas e puxéronse ó seu arredor montando un enorme barullo.

- ii Caladé!! -berrou Iria.
- Ténovos que dar unha mala nova.

Nese intre todas obedeceron, inclusive os billetes que eran os máis desobedientes e charlatáns, mirando unhas para outras con cara de intriga.

- i Souben que nos van exterminar! -tódolos asistentes quedaron paralizados.
- i Si, queren exterminarnos e substituírnos polos euros!
- i Vaia parvada! ¿ Por que ían querer tirar connosco? -rosnou un billete.
- Pois oílllo dicir a un panadeiro o outro día. Ademais, estiveren pensando e todo cadra, levan anos menosprezándonos. O material do que estamos feitos foi indo a peor: os nosos bisavós eran de ouro, os nosos avós de prata, os nosos pais de metal, e nós somos dun mísero pedazo de latón cubertos cunha cutre pintura.
- iii Revolución!!! -berraron todos, e decidiron organizarse para levala a cabo.

Chamaron por teléfono ós escudos, ás libras, ós francos, ós florins... etc, para informalos e invitalos a sumarse ás protestas. As libras e as coroas suecas, que nun primeiro intre dubidaban, porque miraban o problema moi lonxe, acabaron adheríndose ás medidas de presión. Os representantes das moedas reuníronse en Bruselas, para organiza-la revolta. Acordaron levar a cabo medidas para interrompe-lo desenvolvemento cotián das persoas. O primeiro acto de protesta foi convocar unha folga de 10 días, que provocou un caos en tódolos países da Unión Europea. Outras decisións adoptadas foron negarse a saír polos caixeiros automáticos, os billetes pegarse uns contra outros para impedi-la contabilización mecánica, o que prolongaba o tempo de espera dos clientes formándose longas ringleiras; caer de canto ó xogar a cara ou cruz, etc. Ante tal desfeita o Parlamento Europeo avisou que non tiñan nada que facer, que os días estaban contados. Pero seguiron na mesma postura malia a que as súas esperanzas decrecían. Mesmo souberon que xa principiaban a acuñar e a imprimir os euros, o que foi un duro golpe para elas.

Co desánimo apareceron discordias internas, xa que unhas considerábanse máis fortes e importantes que as outras. Iria desesperábase porque con esas liortas prexudicábanse todas.

Todo estaba en contra delas; a banca, os medios de comunicación, as multinacionais, a política... polo que era mellor morrer con dignidade. Iria tratou de coidarse e evitar rabuñaduras, para así ter máis valor de cara ós coleccionistas e ós museos, e evitar ser fundida ou destinada a outros usos que ela consideraba menos nobres.

Un ano despois Iria estaba nunha vitrina no Museo de Numismática, e aínda que xa non circulaba viu cumprido o seu derradeiro desexo. Mentres tanto cavilaba que fora este o derradeiro sacrificio nun mundo que defendendo unha chamada globalización, destrúe a diversidade.

Manuel Puga G. 2º D

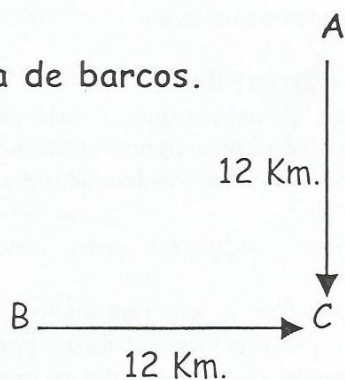
PASATEMPOS

s	a	r	o	g	a	t	i	p	k	o
t	j	d	e	t	d	ñ	b	u	l	q
a	y	o	d	a	r	d	f	u	t	x
t	s	u	e	t	o	b	g	i	u	i
i	h	r	c	b	c	n	ñ	b	a	r
n	a	c	u	t	a	n	g	u	l	o
g	l	p	a	t	r	o	c	a	o	r
o	s	b	c	i	r	c	u	l	o	t
c	l	e	i	g	f	p	u	r	n	e
n	r	h	o	l	x	g	a	m	e	m
i	c	j	n	u	m	e	r	o	s	p

Debes topar:

Rectángulo,
círculo,
ecuación,
números, seno,
corda,
acutángulo,
xiro, Pitágoras,
área,
metro,
incógnita.

Unha de barcos.

¿Cal é a solución?

Un barco navega en línea recta do punto A ó punto C, que distan 12 Km., a 2 Km/h.. Un segundo barco, situado en B, faino a 3 Km/h.. ¿Despois de cantos minutos a distancia entre os dous barcos será exactamente de 10 Km.?

100

120

144

168

240

Sería interesante resolver este problema plantexando unha ecuación (3º e 4º), porque se vería a potencia que poden ter as Matemáticas. Incluso se obtería unha segunda solución. ¿Podes intuir porque hai dúas solucións teóricas?

Para os de 1º e 2º abundaría con que fixerades probas coas distintas solucións, e quedar coa única boa.

ENTREVISTA

PABLO GONZÁLEZ COUÑAGO por Ana González Couñago 3º B

"A HUMILDADE É O MELLOR CONSELLO" "GUSTARÍAME TRIUNFAR CO CELTA"

Pablo Couñago ten 21 anos e comezou a xogar ó fútbol ós 6 anos no Casa Paco de Redondela, ós 15 anos fichou polo equipo cadete do Celta e con 16 anos xogou co filial Celta Turista, contribuíndo ó ascenso a Segunda División B, e, nese mesmo ano, chamárono para xogar na sub-16 da selección española, na que seguiu participando en tódalas convocatorias ata hoxe en día. Foi cedido ó Numancia e ó Recreativo de Huelva e deixa o Celta sen poder triunfar no equipo que quería, dado a falta de minutos que lle daba o adestrador. A súa próxima marcha será para o equipo inglés Ipswich Town no que espera xogar tódolos minutos que non lle deu o Celta.

_Como futbolista, ¿cal e o mellor consello que che deron?

_Que sexa humilde, e siga traballando.

_Na túa casa ¿que che di a túa familia?

_Que traballe. Creo que non só no fútbol senon en tódalas facetas, sen traballo non se acada nada, non se chega a nada.

_¿Que é o peor que levas visto do fútbol?

_Eu creo que aínda me queda por velo. Creo que o peor está un pouco á parte do fútbol, aínda que teña que ver con el. Tamén eu, sufrín moitas entradas peores cá que recibiu Juninho, pero tampouco creo que iso sexa o peor do fútbol, seguro que hai outras.

_¿E o mellor?

Pablo sorrí pensativo. Os compañeiros, sen dúbida. É moi bonito chegar a xogar a un sitio e saber que tes a alguén esperándote. Sempre coñeces xente e conservas a amizade aínda que esa xente ou ti mesmo se vaia a outra parte.

_Ti, xa xogaches en diferentes países coa selección. ¿Onde encontraches o mellor ambiente desde o teu punto de vista?

_No torneo internacional sub-20 en Uruguai, a verdade é que era moi bonito ver como estaba o estadio no partido entre uruguaiois e brasileiros, as gradas estaban a tope, unhas vinte mil persoas.

_¿Quen é para ti o mellor futbolista español actual?

_Iso depende, nunca se pode saber. Pablo sopla e pensa un momento. En canto a defensas **Hierro, Nadal...** E, en dianteiros eu destacaría a **Raúl** sen olvidar a **Alfonso, Kiko ou Morientes...**creo que hai moitos bos.

_E algún compañeiro da selección que che guste e lle vexas futuro profesional.

_Sí, **Xavi** do Barcelona, é un medio centro boísimo que está co primeiro equipo dos azulgranas. É moi bo e teñollo dito. Encántame como controla, como xoga, como distribúe.

A Fiestra do Illa

_¿Que cousas cres que debes mellorar como futbolista?

_Uff... moitas cousas. Gustaríame controlar o balón como **Mijatovic**. Pero bueno, creo que co tempo todo mellora: por exemplo, se agora remato regular, co tempo acabarei rematando ben.

_Cambiando de tema, ¿dóече ter que marchar do **Celta**?

_Claro que doe. As outras veces sabía que volvería, pero agora cambia porque ó mellor non volvo, pero o que si sei é que no fútbol hai que aproveitar estes dez anos.

_¿Cómo dedidiches marchar para o **Ipswich Town**?

_Ilusióname chegar á Premier League e a un equipo no que podo ter máis opcións de xogar regularmente. Gustaríame triunfar no Celta pero non podo ser e no pouco tempo que estiven en Inglaterra notei un interés que aquí non hai.

_¿Gústache o fútbol inglés?

_É unha das mellores ligas de Europa. É un fútbol moi noble no que se sente o amor polo equipo e a afición é moi apaixonada. Estou desexando empezar.

_¿Qué sabes do teu equipo?

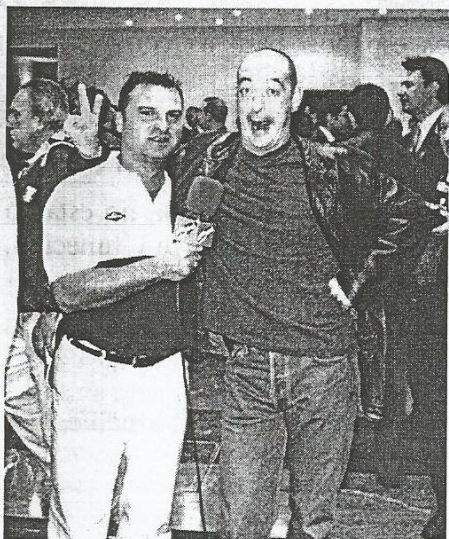
_Non moito. Teñen unha boa estrutura interna e é un equipo no que prima o bloque, fixeron unha boa temporada e van xogar en Europa. Ireinos coñecendo pouco a pouco pero a verdade é que se portaron moi ben connigo e inspíranme moita confianza.

_E para finalizar ¿cales son as túas cualidades?

_Creo que son un xogador que loito bastante, son rápido, teño que mellorar o remate pero non estou falto de el.

Pablo Glez. Couñago

UN OLÍMPICO ENTRE NÓS

A que segue é unha entrevista obrigada, non en van Domingo Salinas Costa, o noso profesor de Educación Física, acaba de regresar de Sidney a onde acudiu acompañando como adestrador á Selección Española de Atletismo Paralímpico. Ademais a nós entusiásmanos a idea de inverti-los papeis e que sexa, alomenos unha vez, un profe o que responde ás preguntas dos alumnos.

- Para empezar, ¿gustoulle o recibimento que lle fixemos no instituto?

Gustoume por inesperado e porque ós profes sempre nos gustan as probas de afecto dos nosos alumnos. A

pancarta, moi graciosa.

- Fáganos unha valoración da súa estancia en Sidney

Foron vinte días moi gratificantes en tódolos aspectos, sobre todo no que se refire ó comportamento do público australiano, que se volcou cos xogos e que mantivo unha media de trinta mil espectadores diarios no conxunto dos diferentes pavillón, sen contar cos días de inauguración e clausura dos xogos, nos que cento dez milpersoas abarrotaron o Estadio Olímpico.

- ¿E o equipo español?

A Sidney desprazáronse catro minusvalías: visuais, físicos, paralíticos cerebrais e discapacitados intelectuais. Eu ía coa Delegación de discapacitados intelectuais que conseguiron bronce en natación e hípico e cinco medallas en atletismo. O cómputo xeral foi de 106 medallas, máis ou menos como en Barcelona. O final fomos terceiros por diante de EE.UU, Canada e Alemania, que son grandes potencias no deporte paralímpico.

- ¿Non houbo posibilidade de mellorar ese terceiro posto?

O terceiro foi un posto magnífico, anque é certo que na "porra" entre os técnicos houbo apostas máis optimistas.

- ¿De canto era a porra?

De dez dólares australianos (unhas mil pesetas ó cambio) e participaron unhas trescentas persoas.

- Das paralimpiadas de Barcelona, Atlanta e Sidney, ¿con cal se queda?

Teño que quedarme coa de Sidney porque é a única á que asistín, pero sei por compañeiros que a de Barcelona foi un éxito e movilizou a toda a cidade.

- Falemos dos atletas. Cite a un representante masculino e a outro feminino que destacaran especialmente.

Das mulleres Liga Jorents, australiana, ouro en douscentos e en lonxitude, prata en cen e bronce en oitenta. Foi a atleta con máis medallas entre os discapacitados intelectuais. Dos homes, José Antonio Expósito, gañador de dous ouro e record do mundo en cen

metros con 10'85. Este atleta ten ofertas de equipos españois para as competicións ordinarias.

- ¿Das tantas conseguidas, cal foi a victoria máis emocionante?

A primeira medalla que conseguimos, que ademais de se-la primeira proba no estadio olímpico, foi resultado dun desempate en lonxitude entre Expósito e un tunecino. Estivemos a piques de chorar todos.

- ¿Que lle pareceu Sidney?

Unha cidade moi moderna con moitos rañaceos. O mellor foi a súa : amable, aberta, con moitos voluntarios.

- ¿Saíu de marcha algunha noite?

Gañas non me faltaron, pero había que madrugar moito. Ás seis estabamos en pé.

- ¿Afectouno o cambio de hora?

Si, moito, tanto o ir como ó volver

- ¿Que nos di de baía de Sidney?

Que é fermosísima. Fixen un par de viaxes por ela e recordoume moito as nosas rías.

- ¿Seica hai quenllas naquelas augas?

Eu non as vin, pero souben estes días que unha atacou a un surfista.

- ¿Que tal leva o estar tanto tempo fóra da casa?

Chega un momento en que cansa, aínda que aprotamos os ratos libres para coñecerlos lugares que visitamos.

- ¿Son moitos os países que recorreu deste xeito?

Estiven en Alemania, Inglaterra, Suecia, Portugal e para o ano estarei en Túnez e outra vez en Portugal para competir de novo.

- Pois moitas gracias pola entrevista e que sigan os éxitos.

(Esta entrevista efectuouse a primeiros de outubro de 2000)

Rubén Pérez
Josué Alejandro
Lucas González
Francisco Cabaleiro
Rubén Crespo

ENQUISA ÓS PROFESORES

¿Que libro recordas especialmente da túa adolescencia e por que ?

ANA BUGALLO FUENTES (Lingua Castelá e Literatura)

Cien años de soledad (GARCÍA MÁRQUEZ, GABRIEL)

Andaría polos quince anos: algunha transgresión á norma, algunha aventura amorosa, algún dexerxo de intelectualidade... Cien años de soledad, recentemente publicada. Había que lela. Lembro longos paseos ata a praia con esta novela como tema de conversación e a miña amiga Lourdes coas súas árbores xenealóxicas para aclarar a difícil xenealoxía de Aurelianos e Josés Arcadio Buendía. Volvín lela na facultade uns seis anos despois, pero, claro, xa foi outra cousa...

MARÍA ÁNGELES ABELEDO PENAS (Lingua Castelá a Literatura)

Los cinco (ENYD BLYTTON)

Porque tiñan aventuras que me permitían evadirme da monotonía cotiá de tódolos días.

Mujercitas

MIGUEL ÁNGEL GIL GONZÁLEZ (Inglés)

A Iliada (HOMERO)

Lembro que daquela estaba moi interesado na mitoloxía grega, os deuses e heroes (un interese que sigo conservando), e tamén me gustaban moito os soldados da antigüidade (unha das miñas afeccións era debuxar soldados romanos, gregos, cos seus uniformes. Cheguei a ser un especialista en Aquiles, Patroclo, Héctor, Príamo, Menelao, Agamenón e todo aquel mundo que para min era tan exótico e excitante.

BEGOÑA REGUEIRO ALLENDE (Música)

Los cuatro aventureros (ENYD BLYTON)

Porque era unha colección que me gustaba moito e a miña nai regaloullos á filla dunha amiga súa, enfadeime moitísimo.

FERNANDO GARCÍA FORTES (Física e Química)

Os libros de texto en xeral, os de Química en particular.

Pola motivación que inducían, polos experimentos que propoñían e pola claridade con que explicaban os conceptos (debuxos, exercicios, etc...)

GLORIA IGLESIAS FRANCISCO (Plástica e Visual)

Memorias dun neno labrego (NEIRA VILAS)

Pareceume unha historia entrañable. Fíxome chorar e rir. Daquela eu pasaba boa parte dos veráns na aldea das miñas tías e ó seguinte can que tiveron puxéronlle de nome "Pachín", e , dende logo, non foi idea delas.

A fiestra do Illa

IRENE LAGO ACUÑA (Apoio, Galego)

Un mundo feliz (HUXLEY)

Lémbroo como un libro diferente, que no seu momento me impresionou.

JAVIER PEREIRA LAGO (Tecnoloxía)

La vida sale al encuentro (MARTÍN VIGIL)

Porque eu era un neno e contaba historias de adolescentes nun ambiente que me recordaba o meu, supoño.

JOSÉ ÁNGEL GARCÍA GARCÍA (Informática, Inglés)

2001, unha odisea espacial (ARTHUR C. CLARKE)

Gracias a este libro informeime por fin de que ía a marabillosa película do mesmo nome de Stanley Kubrik. Puiden presumir diante dos amigos que a viran e non a entenderan. Incluso lla expliquei a un adulto que nunca a chegaba a ver completa porque “nunca aguanta hasta a parte en que falaban”.

XOSÉ LUÍS CLEMENTE LEDO (Lingua Galega)

El Jarama (SÁNCHEZ FERLOSIO)

Vin ao mundo ó pé dun río. Marabillosa el aínda que, ás veces, tamén cun puntinho trágico. A miña imaxinación rebole e salta da solaina, gabea por un ameneiro, chouta os pasos do muíños, deixase envolver pola corrente, baila ao son dos rodopíos, descansa nos remansos e, se cadra, volve pola ponte.

Por certo, o meu río é o Ulla.

ANTONIA PACHE MUÍÑOS (Francés)

Un mundo feliz (ALDOUS HUXLEY)

Polo tema.

El Principito (ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY)

Porque foi o primeiro libro que lin en francés.

LUIS PÉREZ COLLAZO (C. Sociais)

Un mundo feliz (ALDOUS HUXLEY)

Polo mundo ficticio e supostamente posible que reflectía co que isto supoñía de anulación da persoa nunha época, de por si, bastante escura.

MANOLI DEL PALACIO GARCÍA (Orientación)

Libros da seria “Los cinco”

Era un grupo de amigos da miña idade, e identificábame con eles, e as súas aventuras apaixonábanme.

MARTINA CAMPOS MAESTÚ (L. Castelá, Inglés)

A nosa cinza (XABIER ALCALÁ)

Está narrado desde a perspectiva dun adolescente e conta os cambios que se producen en el, como os afronta...

É doado identificarse con el, especialmente os adolescentes.

ALEJANDRO RODRÍGUEZ ARIAS (C. Naturais)

El cosmos

Sempre me interesaron as cousas relacionados coa natureza

JUAN GÓMEZ PENÍN (Matemáticas)

El Capitán Trueno

De neno quería ser aquel Rambo ibérico que eliminaba en nome de Santiago moreas de infieis por viñeta para impoñer a "orde", e de paso liberar á virxinal e entallada Sigrid (nunca prestei, teño que confesalo, demasiada atención ó que dicía).

Hoxe gustárame ter a súa melena e saber que facían el e a súa dama despois do odioso "continuará". Por certo, ¿ que farían entre tanto Crispín e Goliath?...

SONIA GAMALLO GONZÁLEZ (Inglés)

Non lía libros, só lía tebeos: "Mortadelo e Filemón", "Zipi e Zape", "La pequena Lulú", "El capitán Trueno", "El Jabato",....

Daquela non me gustaba ler porque non me enganchaba ningún libro, xa que non conseguía ir máis aló da páxina 25. Pola contra fartábame de ler cómics porque escachaba de risa. Levábaos a tódolos sitios, incluso ó W.C.

JOSÉ GONZÁLEZ GÓMEZ (Lengua Española)

Só tiña acceso a novelas do oeste.

Lía con candís porque non había luz eléctrica.

GENEROSO MUIÑOS REBOREDO (Educación Física, Francés)

La vida sale al encuentro (MARTÍN VIGIL)

Para un adolescente a vida que nos presenta é, o meu parecer, ideal.

VALENTINA FREIRE VIDAL (Música, Francés)

La Tregua (MARIO BENEDETTI)

Quedei subxugada non só polo que nel contaba Mario Benedetti, senón polo xeito que tiña de contalo. Algo moi diferente a todo o que lera anteriormente.

IGNACIO BRASA SANJURJO (Científico-matemático, D.C.)

Os vellos non deben de namorarse (CASTELAO)

Foi o meu primeiro libro en galego (ata entón, para min, o galego só servía para cantar) e, co feito de atoparme en Madrid, fixo de min un galego.

ROBERTO DARRIBA FERRADÁS (Apoio)

Juan Salvador Gaviota

Lino nunha clase de inglés, despois paseei pola praia de Riazor e desde aquela vexo as gaivotas de forma distinta, sempre busco a que voa máis alto, xira de súpeto, baixa en picado, a que fai cousas raras (fai un mes na punta unha bandada de crías aprendía a pescar, poallaba e só un tolo coma min podía andar pola praia á choiva. Foi bonito, recordei ...)

Aprendín que soñar é bonito e seguir soñando é unha cuestión de vontade.

XOSÉ ALBERTO PLATERO VARELA (Lingua Galega e Literatura)

A Perla (JOHN STEINBECK)

Recomendouma unha profesora de Lingua, e mantívome en tensión desde a primeira páxina ata o final. Lino dunha sentada e, a partir dese momento fun eu quen o recomendou ós demais. Desde hai uns cantos anos existe unha magnífica traducción ó galego, que con certa frecuencia utilizo como obsequio para a xente á que lle quero ben.

MODESTO CAMPOS CASTRO (Relixión)

El enano negro (WALTER SCOTT)

Foi o primeiro libro que conseguín ler dun tirón en dous días. Tamén foi un libro que me sorprendeu e que me fixo pensar bastante sobre os problemas da marxinação e a automarxinación.

Juan Salvador Gaviota

Despois de lelo de rapaz, volví a lelo tres veces máis. Sempre descubres unha nova perspectiva, e ademais este texto useino varias veces como recurso para regalo.

DANIEL RODRÍGUEZ PIZARRO (Tecnoloxía)

El guardián entre el centeno, (SALINGER, existe traducción ó galego). Unha introducción á vida adulta.

Momo, (ENDE). A boa literatura fantástica fai pensar tanto como a “seria”, e é máis entretida.

Historia del tiempo, (HAWKING). O descubrimento do apaixonante mundo da Física ... e da Filosofía.

cómics, cómics, cómics,... e tebeos. Moita xente aínda non se decatou de que é un medio artístico ca mesma categoría (potencialmente) que o cine ou a literatura. Hainos malos e bos, infantís e de adultos, coma en todo vamos...

COSTUMES DE CASTRO CALDELAS

Isto que relato ocorreu realmente un día non moi lonxano, cunha temperatura agradable, na praza central de Castro Caldelas, con casas baixas, coches aparcados e árbores florecendo, con diversos establecementos reclamando o turista, e nós algo sedentos e adormecidos.

A maioría dos alumnos deciden asaltar un bar-tenda-estanco atraídos polo escaparate donde se le “a auténtica bica de trives”. O resto dos alumnos e alumnas (cinco en concreto) permaneciamos na praza baixo un prácido sol, pero nese preciso instante de pensar na calor que empezaba a facer divisei un novo establecemento, ¡ un autoservicio!, e alá me dirixín na procura dalgunha bebida para calmala sede. Segundo entrei naquel local dirixínme á zona de refrescos e alí collín un refresco de té con limón e fun cara á caixa a pagar relixiosamente á señora cuns 60 anos que estaba como dependenta, e rematada a operación mercantil saín disfrutando xa do desexado líquido.

Cando me dirixía á praza Daniel, con cara de aprobación ante a miña compra, decidiu facelo mesmo, incluso mercando o mesmo refresco. Pero uns segundos máis tarde volvía da aventura con cara de estrañado, con unha gran interrogación no seu rostro, e achegándose a mín preguntoume:

- ¿ Canto che costou?
- Respondílle que 80.

Entón a súa cara pasou de ser de interrogación a reflexar unha mestura de cabreo, rabia, desilusión, indignación,... (como cando te das conta de que acaban de timarte) ó tempo que usou unha exclamación para reflexar todo este cúmulo de sentimentos (exclamación que me permitirei omitir).

Daniel
(despois de
ser timado)

Nun suave e prudente tono preguntei:

- ¿ Canto tiveches que pagar?

E baixando algo a cabeza e o tono de voz respondeu:

- 115.

Esta cantidade pronunciado en voz ben baixa foi perfectamente escoitada polo grupo de alumnos e alumnas que alí estaban coas orellas ben atentas, e de súpeto un sorriso burlón e algo insultante deixouse entrever nas súas facianas.

Pero aí non rematara todo, pois cando nós comentabamos o fluctuante prezo dun refresco de té con limón, utras dúas persoas tiveran a ousadía de adentrarse naquel curioso lugar na búsqueda de

refrescos. E espectadores polo resultado das súas inversión estabamos mentras se achegaban saboreando a varios metros de distancia cadansúa lata de Coca-cola, con cara de felices, polo que sospeitabamos dúas cousas: ou non foron timados ou son uns inconscientes.

A primeira era Casandra que ante as nosas preguntas respondeu que lle custara 70 e o segundo que se achegou algo máis tarde foi Carlos que tivera que pagar 75 pesetas, e este último dato xa nos descolocou a todos, e cada quen empezou a propoñer a súa teoría para explica-lo feito.

A Fiestra do Illa

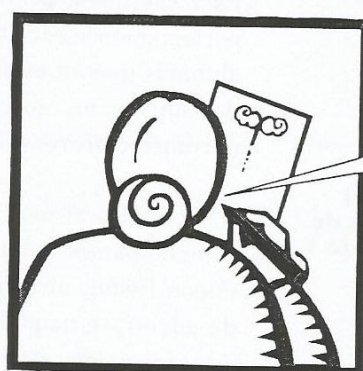
Varias foron as teorías explicativas, pero só transcribo as tres máis significativas referindo os autores:

Daniel - Considera que realmente no establecemento hai un prezo único que ven ser a resultante da media entre os catro prezos (neste caso 85 pesetas), e que a señora vai fluctuando, pero sempre mantendo a media, que é o prezo real.

Os alumnos e alumnas - Non parecían moi convencidos da anterior teoría e propoñían unha máis sinxela. “*Dani es un pardillo*”, e con esta frase explicaban todo.

Eu- Sen desprezar ningunha das teorías anteriores consideraba que a explicación podería estar algo máis en relación co aspecto do comprador, e paso a explicarme:
En primeiro lugar non é o mesmo entrar nun autoservicio cun pantalón vaqueiro normal e cunha cazadora corrente cunha cámara de fotos no peto da cazadora pero sen estar á vista, coller un refresco e preguntarlle á señora en galego canto é mentras estendes a man cunha moeda de 100 pesetas, que entrar cun pantalón de bolsillos múltiples, cunha cazadora de coiro e cunha cámara de vídeo colgando (pois parece que levas escrito na espalda “*soy turista*”), xa que seguramente a señora empeza a frega-las mans cando te ve entrar pola porta.
En segundo lugar é moi distinto entrar co sixilo característico dos alumnos de 1º da ESO recorrendo tódolos estantes do establecemento que están repletos de pasteis, comida e golosinas antes de chegar ós refrescos, coller un e dirixirse a dependenta maior e algo intranquila, que non dubidará en aplicar unha rebaixa para que paguen rápido e se dirixan á porta sen deterse máis có necesario. Ademais, para unha persoa maior (e para a maioría dos mortais con sentido común) resulta difícil definir pola roupa dos rapaces e rapazas de 12 anos o seu lugar de procedencia (pois todos visten igual sexan de Castro Caldelas, de Redondela, de Madrid ou de Tokio).

Outras teorías poderían ser a da terrible inflación (galopante e fluctuante), ou a máis crible dos datos da sorte para poñer os prezos, pero, como o lector sempre ten a razón, vós diredes cal vos parece máis axeitada. E por se visitades Castro Caldelas *¡ sorte nas vosas compras!*

Modesto

“ Destes debían vir tódolos días “

A vella facendo contas

OPINIÓN

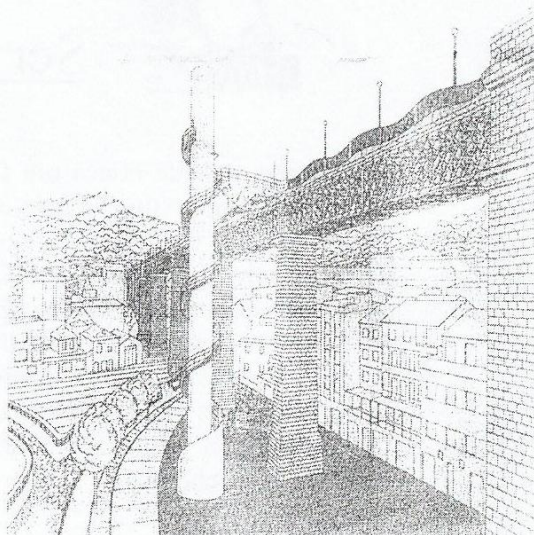
Redondela JOUE MÁGOM

Redondela, entre Pontevedra e Vigo, a carón do mar, cun río atravesando o casco urbano e unha illa de fábula reúne tódalas condicións para ser unha gran vila, e, sen embargo, non é máis que unha entre moitas outras, e, ás veces, nin iso. A culpa non é só dos políticos, tampouco os redondeláns nos preocupamos o suficiente en facer de Redondela o que a todos nos gustaría que fose. E senón, vexamos:

A praia está sucia, e se os de aquí a frecuentamos é porque non hai outra, pero de fóra non vén ninguén. Nin que dicir ten que, coidada, sería motivo suficiente para facer da nosa unha localidade de veraneo.

Non temos porto deportivo, a pesar de que na ría de Vigo hai poboacións menos importantes que disfrutan deles.

A illa de San Simón, da que poderíamos presumir por Galicia adiante, é unha selva con ruínas, na que nin tan sequera existe un pequeno embarcadoiro e unha cafetería para atender á tripulación dos moitos barcos de Vigo que se resgardan nela.

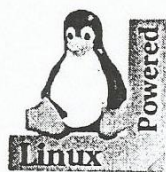
Do Alvedosa o único que se pode dicir é que non é un río, senón un vertedoiro de lixo, e dos montes que nos rodean recordar que só os coñecen as persoas que viven preto deles porque os demais carecemos de información que nos permitan disfrutalos.

No que respecta ás instalacións deportivas a cousa é parecida: o campo de fútbol en ruínas, as pistas de tenis abandonadas e, a escola de vela ... non existe a pesar da gran ría que temos á nosa disposición.

En fin, Redondela pide axuda e debemos ser nós, os redondeláns quen lle axudemos.

**Antonio
Bujones 3º ESO A**

Servidores da vergoña

¿ Acaso vostede nunca oíu falar mal de AMD?. Seguro que si, pois o acto no que un futuro comprador pregunta por un ordenador baseado en AMD, obtén respostas falsas e de todo tipo: “ten fallos”; “presenta incompatibilidades”; “non soporta as últimas tecnoloxías”; “produce erros na súa instalación”; “vostede non quedará satisfeito”; “resulta bochornoso ver como funciona”; etc

Estes “analfabetos informáticos” que tratan de convencer ós dóciles compradores, o único que están conseguindo é reducir as súas vendas ata nun 65%.

Os microprocesadores de AMD, ademais de ter un coste inferior ós de INTEL, o seu rendemento e prestacións son moi superiores ás do anteriormente citado fabricante.

Por non decir xa, nada do caso Windows, no que o usuario paga por un software cheo de erros e bloqueos por non molestarse en instalar Linux, un S.O. gratuito, con prestacións moito maiores e que sabe espremerlle todo o “zume” a un aparato deste tipo.

Mirando como suceden os feitos, preguntome:

¿ Sabe a xente informática?

Se a vostede lle ofrecen un seiscientos por 100.000 pts e un BMW con todo o seu equipamento por 50.000 pts, ¿ Cal compraría ?

En consecuencia ¿ Que fai vostede pensando ?:

- ¿ Instalo Windows ou Linux ?
- ¿ Compro un INTEL ou un AMD ?

Non pense máis e reaccione, ou acaso prefíre a opinión dun “gandeiro” – con tódolos meus respectos – á dun Enxeñeiro de Sistemas.

Señores, estamos ante un “cachondeo” maiúsculo.¿ Canto tempo se prolongará esta situación ?

Francisco Cabaleiro, 3º ESO B

- DIRECCIÓN DE INTERESE:

- www.linux.org/
- www.proyectolucas.es/
- www.hispalinux.es/
- www.linuxeros.es/
- www.redhat.com/
- www.suse.com/
- www.debian.com/
- www.esware.com/
- www.caldera.com/
- www.mandrake.com/
- www.linuxgazette.com/
- www.gnu-software.com/
- www.intel.es/
- www.amd.com/

“ OS NOSOS CAMPIÓNS “

CAMPIONAS

- 1º Posto ----- Bandeira “ Concello de Redondela “
3º Posto ----- Campionato Galego de bateis
3º Posto ----- Campionato de España 2000/2001

FICHA DEPORTIVA

Nome: RUBÉN CRESPO

F.Nto.: 18/05/86

Curso: 3ºB

Datos de interese: Xogador do R.C. Celta no equipo Cadete de 1º ano. Tamen xogou nos equipos: Choco, Casa Paco, Porriño, Selección Infantil de Vigo.

FICHA DEPORTIVA

Nome: ERIC BENITO MARTÍNEZ

D.Nto.: 7/10/86

Curso: 3ºB

Datos de interese: Practica Taekwondo dende os 5 anos. Cinturón marrón. Peso pluma.

- Campión promesas galego 2000 y 2001.
- Campión galego 01.
- Clasificado para o Cto.España en Sevilla no mes de xuño.
- Campión Cto. Internacinal Gondomar (Portugal)

FICHA DEPORTIVA

Nome: JOSE M. BASTOS SANTOS

D.Nto.: 19/03/85

Curso: 3ºB

Datos de interese: Xoga a petanca no clube Vilar de Infesta.

Tempada 00/01: Campión galego de clubes na categoría xuvenil.

No Campionato de España ocuparon o posto 19 de 32 participantes.

FICHA DEPORTIVA

Nome: JACOBO LUSQUIÑOS VEIGA

D.Nto.: 6/11/83

Curso: 4ºD

Datos de interese: Remero do clube de Remo de Tirán. Participa na categoría xuvenil en trainerilla.

Tempada 00/01:

Bandera Concello de Rianxo

Bandera Concello de Moaña

Campion de Galicia e Subcampión de España.

FICHA DEPORTIVA

Nome: CARLOS RODRIGUEZ PORTELA **D.Nto.:** 11/02/87 **Curso:** 2ºD

Datos de interese: Xogador do R.C. Celta dende o ano 1997. Agora mesmo xoga no equipo infantil.
Campión do Torneo Internacional Alevín de Madeira (Portugal) no ano 1998.
Mellor xogador do Campionato de Futbito da Xunqueira en dúas ocasións.

FICHA DEPORTIVA

Nome: ALBERT PÉREZ GARCÍA **D.Nto.:** 22/02/84 **Curso:** 3ºC

Datos de interese: Xogador do Choco. Se ben a súa categoría e a xuvenil, leva a maioría da tempada xogando no equipo senior de 1ª rexional. Durante esta tempada acudiu a varios adestramentos coa Selección galega xuvenil.

FICHA DEPORTIVA

Nome: GERMÁN ÁLVAREZ FIGUEROA **D.Nto.:** 20/12/83 **Curso:** 4º D

Datos de interese: Remero do clube de Remo de Tirán. Participa na categoría xuvenil en trainerilla.
Tempada 00/01:
Bandera Concello de Rianxo
Bandera Concello de Moaña
Campión de Galicia e Subcampión de España.

Clasificacións Atletismo do curso 2001

1º ESO fem

60 m. VALADOS 1º ESO FEM.

1º	1º B	ANA	ORGE BLANCO	12.65
2º	1º B	AMALIA	PAZOS GONZÁLEZ	12.66
3º	1º A	SARA	GARCÍA MIGUELES	12.68

SALTO LONXITUDE 1º ESOFEM.

1ª	1º A	VANESA	BARCIELA CEREZO	3.67
2º	1º B	AMALIA	PAZOS GONZÁLEZ	3.65
3º	1º B	ANA	ORGE BLANCO	3.47

SALTO DE ALTURA 1º ESO FEM.

1ª	1º A	VANESA	BARCIELA CEREZO	1.30
2ª	1º B	AMALIA	PAZOS GONZÁLEZ	1.25
3ª	1º B	ANDREA	MARTÍNEZ FERREIRA	1.20

200 METROS 1º ESO FEM.

1ª	1º A	SARA	GARCÍA MIGUELES	34.28
2ª	1º B	AMALIA	PAZOS GONZÁLEZ	34.28
3ª	1º A	VANESA	BARCIELA CEREZO	34.82

FONDO: TEST COOPER 1º ESO FEM

1ª	1º A	SARA	GARCÍA MIGUELES	1950
2ª	1º A	ELENA	DOMÍNGUEZ MNEZ.	1920
3ª	1º B	LARA	PÉREZ RUBIÑÁN	1805

LANZAMENTO DE PESO 1º ESO FEM.

1ª	1º A	VANESA	BARCIELA CEREZO	7.66
2ª	1º A	SARA	GARCÍA MIGUELES	7.14
3ª	1º B	ANA	ORGE BLANCO	6.70

80 METROS 1º ESO FEM.

1ª	1º B	AMALIA	PAZOS GONZÁLEZ	12.03
2ª	1º A	SARA	GARCÍA MIGUELES	12.46
3ª	1º A	VANESA	BARCIELA CEREZO	12.53

1.000 METROS 1º ESO FEM.

1ª	1º B	JENNIFER	BARCIELA CAPA	4.19
2ª	1º A	ELENA	DOMÍNGUEZ MNEZ.	4.20
3ª	1º B	AMALIA	PAZOS GONZÁLEZ	4.21

1º ESO masc

60 m. VALADOS 1º ESO MASC.

1º	1º B	ALEXANDRE	ROMERO RODRÍGUEZ	11.60
2º	1º A	JUAN MAN.	CABALEIRO AMIL	11.96
3º	1º A	DAVID	GONZÁLEZ COUÑAGO	12.37

SALTO LONXITUDE 1º ESO MASC.

1º	1º B	ALEXANDRE	ROMERO RODRÍGUEZ	3.84
2º	1º A	JUAN MAN.	CABALEIRO AMIL	3.78
3º	1º B	ABEL	PÉREZ RUBIÑÁN	3.74

SALTO DE ALTURA 1º ESO MASC.

1º	1º B	ALEXANDRE	ROMERO RODRÍGUEZ	1.25
1º	1º A	JUAN MAN.	CABALEIRO AMIL	1.25
2º	1º A	IGNACIO	COUÑAGO LAGO	1.20
2º	1º A	DAVID	GONZÁLEZ COUÑAGO	1.20

200 METROS 1º ESO MASC.

1º	1º A	JUAN M.	CABALEIRO AMIL	32.01
2º	1º A	IVÁN	GONZÁLEZ LAGO	32.22
3º	1º B	ALEXANDRE	ROMERO RODRÍGUEZ	32.27

FONDO: TEST COOPER 1º ESO MASC

1º	1º B	ALEXANDRE	ROMERO RODRÍGUEZ	2450
2º	1º A	IGNACIO	COUÑAGO LAGO	2230
3º	1º B	ABEL	PÉREZ RUBIÑÁN	2220

LANZAMENTO DE PESO 1º ESO MASC.

1º	1º A	JUAN MAN.	CABALEIRO AMIL	7.59
2º	1º B	ALEXANDRE	ROMERO RODRÍGUEZ	7.56
3º	1º B	ABEL	PÉREZ RUBIÑÁN	7.44

80 METROS 1º ESO MASC.

1º	1º B	ALEXANDRE	ROMERO RODRÍGUEZ	11.40
2º	1º A	JUAN MAN.	CABALEIRO AMIL	11.81
3º	1º A	DAVID	GONZÁLEZ COUÑAGO	12.3

1.000 METROS 1º ESO MASC.

1º	1º B	ALEXANDRE	ROMERO RODRÍGUEZ	3.15
2º	1º A	JOSÉ LUIS	GONZÁLEZ SÁNCHEZ	3.36
3º	1º A	IGNACIO	COUÑAGO LAGO	3.41

Clasificacións Atletismo do curso 2001

2º ESO fem

SALTO DE LONXITUDE 2º ESO FEM.

1ª	2ªA	JULIA	DOCAMPO SÁNCHEZ	3.94
2ª	2ªD	ANTÍA	COUÑAGO LAGO	3.70
3ª	2ªA	EMMA	ADEGA PEREIRA	3.53
3ª	2ªD	VIRGINIA	TÚNEL MOLINOS	3.53
3ª	2ªC	ANDREA	CONDE PEQUEÑO	3.53

60 m. VALADOS 2º ESO FEM.

1ª	2ªA	JULIA	DOCAMPO SÁNCHEZ	12.24
2ª	2ªA	CARLA	ABAD ALONSO	12.52
3ª	2ªD	ANTÍA	COUÑAGO LAGO	12.55

SALTO DE ALTURA 2º ESO FEM.

1ª	2ªD	DIANA	MARTÍNEZ BOUZAS	1.25
2ª	2ªA	SARA	LAGO CABAILEIRO	1.20
2ª	2ªA	IRIA	CASAS CRESPO	1.20
2ª	2ªA	JULIA	DOCAMPO SÁNCHEZ	1.20
2ª	2ªD	ANTÍA	COUÑAGO LAGO	1.20

200 METROS 2º ESO FEM.

1ª	2ªD	ANTÍA	COUÑAGO LAGO	32.35
2ª	2ªD	VANESA	PÉREZ CARBALLIDO	34.39
3ª	2ªC	ANDREA	CONDE PEQUEÑO	35.05

SALTO DE LONXITUDE 2º ESO FEM.

1ª	2ªA	JULIA	DOCAMPO SÁNCHEZ	3.94
2ª	2ªD	ANTÍA	COUÑAGO LAGO	3.70
3ª	2ªA	EMMA	ADEGA PEREIRA	3.53
3ª	2ªD	VIRGINIA	TÚNEL MOLINOS	3.53
3ª	2ªC	ANDREA	CONDE PEQUEÑO	3.53

60 m. VALADOS 2º ESO FEM.

1ª	2ªA	JULIA	DOCAMPO SÁNCHEZ	12.24
2ª	2ªA	CARLA	ABAD ALONSO	12.52
3ª	2ªD	ANTÍA	COUÑAGO LAGO	12.55

SALTO DE ALTURA 2º ESO FEM.

1ª	2ªD	DIANA	MARTÍNEZ BOUZAS	1.25
2ª	2ªA	SARA	LAGO CABAILEIRO	1.20
2ª	2ªA	IRIA	CASAS CRESPO	1.20
2ª	2ªA	JULIA	DOCAMPO SÁNCHEZ	1.20
2ª	2ªD	ANTÍA	COUÑAGO LAGO	1.20

200 METROS 2º ESO FEM.

1ª	2ªD	ANTÍA	COUÑAGO LAGO	32.35
2ª	2ªD	VANESA	PÉREZ CARBALLIDO	34.39
3ª	2ªC	ANDREA	CONDE PEQUEÑO	35.05

2º ESO masc

60 m. VALADOS 2º ESO MASC.

1ª	2ªD	IVÁN	REBOREDA LUSQUÍÑOS	11.18
2ª	2ªC	XOÁN	PÉREZ ALMEIRA	11.24
3ª	2ªC	CÁNDIDO	PAZOS SOTELO	12.13

SALTO LONXITUDE 2º ESO MASC.

1ª	2ªC	CÁNDIDO	PAZOS SOTELO	4.26
2ª	2ªD	IVÁN	REBOREDA LUSQUÍÑOS	4.14
3ª	2ªC	XOÁN	PÉREZ ALMEIRA	4.08

SALTO DE ALTURA 2º ESO MASC.

1ª	2ªC	XOÁN	PÉREZ ALMEIRA	1.45
2ª	2ªA	SERGIO	LLOVES FERREIRO	1.35
3ª	2ªD	IVÁN	REBOREDA LUSQUÍÑOS	1.35

200 METROS 2º ESO MASC.

1ª	2ªD	IVÁN	REBOREDA LUSQUÍÑOS	29.6
2ª	2ªC	XOÁN	PÉREZ ALMEIRA	29.88
3ª	2ªC	CÁNDIDO	PAZOS SOTELO	30.25

FONDO: TEST COOPER 2º ESO MASC.

1ª	2ªC	XOÁN	PÉREZ ALMEIRA	2560
2ª	2ªC	CÁNDIDO	PAZOS SOTELO	2540
3ª	2ªD	CARLOS	RODRÍGUEZ PORTELA	2530

LANZAMENTO DE PESO 2º ESO MASC.

1ª	2ªD	IVÁN	REBOREDA LUSQUÍÑOS	9.7
2ª	2ªC	XOÁN	PÉREZ ALMEIRA	9.12
3ª	2ªA	SERGIO	LLOVES FERREIRO	8.12

80 METROS 2º ESO MASC.

1ª	2ªD	IVÁN	REBOREDA LUSQUÍÑOS	11.09
2ª	2ªA	JUAN M.	LAGO PENIA	11.80
3ª	2ªD	CARLOS	RODRÍGUEZ PORTELA	12.01

1.000 METROS 2º ESO MASC.

1ª	2ªC	XOÁN	PÉREZ ALMEIRA	3.07
2ª	2ªC	CÁNDIDO	PAZOS SOTELO	3.13
3ª	2ªD	IVÁN	REBOREDA LUSQUÍÑOS	3.19

Clasificacións Atletismo do curso 2001

3º ESO fem

SALTO LONXITUDE 3º ESO FEM

1º	3ºB	ANA	GONZÁLEZ COUÑAGO	3.65
2º	3ºB	BIBIANA	BASTOS TABOADA	3.42
3º	3ºA	LUCÍA	MARTÍNEZ VÁZQUEZ	3.3

SALTO ALTURA 3º ESO FEM.

1º	3ºA	IRIA	RODRÍGUEZ FDEZ	1.25
2º	3ºA	MARÍA	PUHINGER FERNÁNDEZ	1.15
3º	3ºB	CARMINA	CORTIZO MARTÍNEZ	1.15

200 METROS 3º ESO FEM.

1º	3ºB	VERÓNICA	GONZÁLEZ RICÓN	34.14
2º	3ºA	CARMEN	PAZOS SÁNCHEZ	34.49
3º	3ºA	IRIA	RODRÍGUEZ FDEZ	35.21

LANZAMIENTO PESO 3º ESO FEM

1º	3ºA	LORENA	RODRÍGUEZ CASTRO	7.2
2º	3ºA	IRIA	RODRÍGUEZ FDEZ	6.7
3º	3ºA	LUCIA	BARCELA ALONSO	6.65

80 METROS 3º ESO FEM

1º	3ºB	ANA	GONZÁLEZ COUÑAGO	11.56
2º	3ºA	IRIA	RODRÍGUEZ FDEZ	12.89
3º	3ºA	CARMEN	PAZOS SÁNCHEZ	12.9

1.000 METROS 3º ESO FEM.

1º	3ºB	VERÓNICA	GONZÁLEZ RICÓN	4.07
2º	3ºB	ANA	GONZÁLEZ COUÑAGO	4.23
3º	3ºA	NICOLASA	ÁLVAREZ TORRES	4.29

3º ESO masc

SALTO LONXITUDE 3º ESO MASC

1º	3ºC	ALBERT	PÉREZ GARCÍA	5.1
2º	3ºA	RAUL	OTERO BORREGA	5
3º	3ºA	MANUEL	GONZÁLEZ PÉREZ	4.35

SALTO ALTURA 3º ESO MASC.

1º	3ºC	ALBERT	PÉREZ GARCÍA	1.6
2º	3ºD	RUBÉN	RODRÍGUEZ PAMPIN	1.5
3º	3ºA	DAMIÁN	TRONCOSO SAAVEDRA	1.45

200 METROS 3º ESO MASC.

1º	3ºC	ALBERT	PÉREZ GARCÍA	28.1
2º	3ºC	HACHIM	NAOULI KHADAR	29.86
3º	3ºA	RAUL	OTERO BORREGA	30.16

LANZAMIENTO PESO 3º ESO MASC.

1º	3ºA	MANUEL	GONZÁLEZ PÉREZ	10.5
2º	3ºB	JOSE A.	GONZÁLEZ BRAS	10
3º	3ºB	RUBÉN	CRESPO SÁNCHEZ	9.9

80 METROS 3º ESO MASC.

1º	3ºC	ALBERT	PÉREZ GARCÍA	10.39
2º	3ºA	RAUL	OTERO BORREGA	10.53
3º	3ºC	HACHIM	NAOULI KHADAR	10.66

1.000 METROS 3º ESO MASC.

1º	3ºA	RAUL	OTERO BORREGA	3.08
2º	3ºB	RUBÉN	CRESPO SÁNCHEZ	3.11
3º	3ºA	MIGUEL	GALLEGO FERNÁNDEZ	3.18

Clasificacións Atletismo do curso 2001

4º ESO fem

SALTO LONXITUDE 4º ESO FEM

1º	4ºC	ESTHER	MÍGUEZ FILGUEIRA	3.74
2º	4ºC	LAURA	BARREIRO LÓPEZ	3.21
3º	4ºC	SUSANA	MOYA TORRADO	3.08

SALTO ALTURA 4º ESO FEM

1º	4ºC	ESTHER	MÍGUEZ FILGUEIRA	1.2
2º	4ºA	RAQUEL	BARREIRO LÓPEZ	1.15
3º	4ºD	Mª ISABEL	MONTERO GARCÍA	1.15

200 METROS 4º ESO FEM

1º	4ºC	VIVIANA	FREIRE VILABOA	34.24
2º	4ºA	ADRIANA	PARADA CORUJEIRA	36.92
3º	4ºC	SARA	SOTO ESCARIZ	37.61

LANZAMIENTO PESO 4º ESO FEM

1º	4ºC	SUSANA	MOYA TORRADO	7.75
2º	4ºC	ESTHER	MÍGUEZ FILGUEIRA	7.7
3º	4ºC	ADRIANA	MARTÍNEZ RODRÍGUEZ	7

80 METROS 4º ESO FEM

1º	4ºC	VIVIANA	FREIRE VILABOA	12.46
2º	4ºC	ESTHER	MÍGUEZ FILGUEIRA	12.52
3º	4ºC	LAURA	BARREIRO LÓPEZ	12.76

1.000 METROS 4º ESO FEM

1º	4ºC	ESTHER	MÍGUEZ FILGUEIRA	4.12
2º	4ºC	LAURA	BARREIRO LÓPEZ	4.26
3º	4ºB	TAMARA	MÍGUEZ BARRIELA	4.27

4º ESO masc

SALTO LONXITUDE 4º ESO MASC

1º	4ºA	ALEJANDRO	CALVO MARTINEZ	4.76
2º	4ºA	PABLO	DOCAMPO PASOS	4.74
3º	4ºC	OSCAR	BLANCO QUINTEIRO	4.36

SALTO ALTURA 4º ESO MASC

1º	4ºC	ROI	MARTÍNEZ COSTAS	1.6
2º	4ºA	ALEJANDRO	CALVO MARTINEZ	1.55
3º	4ºA	PABLO	DOCAMPO PASOS	1.5

200 METROS 4º ESO MASC

1º	4ºA	JUAN	PRIETO FREAZA	29.73
2º	4ºD	DAVID	VALDIVIA VILABOA	29.73
3º	4ºC	OSCAR	BLANCO QUINTEIRO	30.05

LANZAMIENTO PESO 4º ESO MASC

1º	4ºA	ALEJANDRO	CALVO MARTINEZ	11.2
2º	4ºD	DAVID	VALDIVIA VILABOA	11.1
3º	4ºA	PABLO	DOCAMPO PASOS	10.65

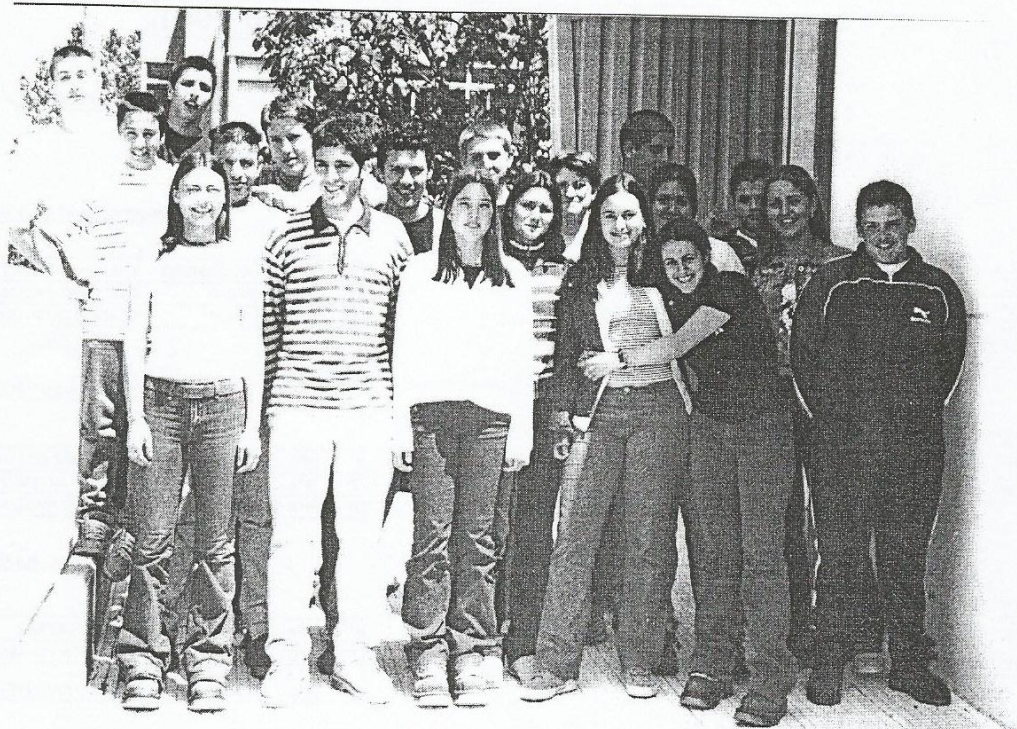
80 METROS 4º ESO MASC

1º	4ºA	PABLO	DOCAMPO PASOS	10.38
2º	4ºA	JUAN	PRIETO FREAZA	10.38
3º	4ºD	DAVID	VALDIVIA VILABOA	10.49

1.000 METROS 4º ESO MASC

1º	4ºB	MARCOS	LAGO VIDAL	3.04
2º	4ºC	OSCAR	BLANCO QUINTEIRO	3.09
3º	4ºC	RUBÉN	RODRÍGUEZ LÓPEZ	3.23

2ª PROMOCIÓN I.E.S. "Illa de San Simón"

ATA SEMPRE "Esta é a vosa casa"

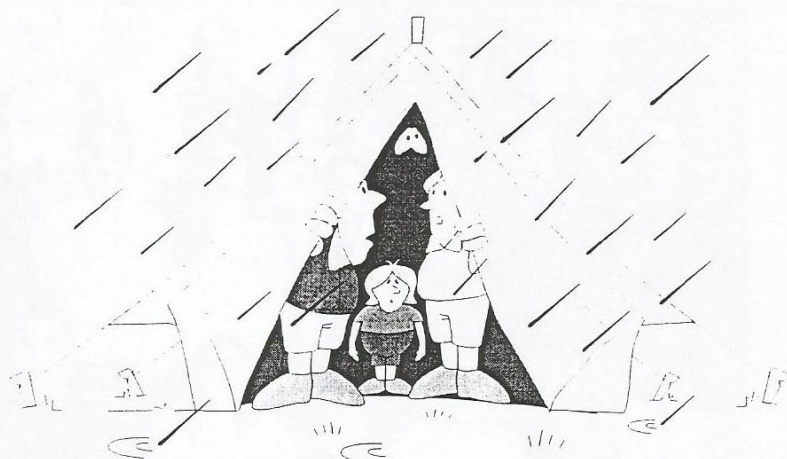

2ª PROMOCIÓN I.E.S. "Illa de San Simón"

ATA SEMPRE "Esta é a vosa casa"

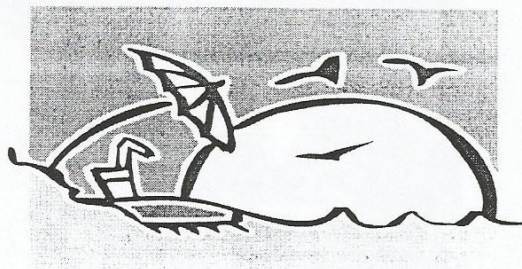
A.N.P.A. "Paulina Sánchez Otero"

Queremos aproveitar o espacio que se nos cede na revista escolar, para facer ver ós pais a importancia de que a A.N.P.A, deste centro funcione. Senon, miremos cara atrás, cando viamos imposible a construción do colexio de primaria, e do noso I.E.S., e gracias a unión dunha gran maioría dos pais e nais, hoxe é realidade. Pero tamén deberíamos unirmos para colaborar, co profesorado, na educación e formación dos nosos fillos e fillas, xa que como pais non só é o noso deber, senon tamén o noso dereito.

Desde a A.N.P.A. levamos tres anos colaborando coa directiva do centro en actividades diversas (carnaval, magosto, festa de fin de curso, viaxe de 4º da E.S.O., premios para concurso de contos das letras galegas).

A directiva deste A.N.P.A. aproveita a ocasión para despedirse e animarvos a tódolos pais e nais a que continuedes co noso labor, posto en marcha con tanta ilusión.

Sen máis despedimonos.

Palabras para unha reflexión.

Einstein dixo nun momento da súa vida que “ Deus non xoga ós dados “, supoño que facendo un alegato contra do azar. Eu non sei si xoga ou non ós dados, pero estou convencido que foi puro azar o que xuntou a tres persoas tan dispares como Luís, Pepe e eu, nun proxecto de posta en marcha desta realidade que se chama I.E.S. “ Illa de San Simón “.

Teño que dicir que de agora en diante nunca poderei afirmar que teño mala sorte co azar, pois foi para min, agora que cómpre facer balance desta lexislatura, unha honra e unha gran sorte contar con estes compañeiros e amigos ó longo destes tres anos.

Postos a reflexionar sobre esta etapa que remata, gustárame dicir que estou contento das achegas desta comunidade educativa, gustárame dicir que o alumnado é responsable, estudioso, solidario e respectuoso. Pero non podo dicilo, lamentablemente o **dereito** á educación confúndese coa obriga de estudar, a función de **avalia-los resultados do estudio** con castigar, **educar e instruír** con vixilancia policial.

Lamento ser pesimista, nos docentes observo un alto grao de frustración, de impotencia para exercer-la nosa función con dignidade. Percibo na sociedade menosprezo ó noso traballo, desconfianza e mesmo nalgúns casos agresividade. Vexo actitudes xeneralizadas de falta de espírito de sacrificio, alumnos e alumnas que ocupan as rúas e parques durante demasiadas horas, que non teñen un seguimento dos pais ou titores, vexo incluso ós mellores estudantes que estudian para situarse socialmente, non por enriquecerse interiormente, por satisfacer-la curiosidade, non por saber e comprender.

O profesorado necesita dunha gran parte do seu esforzo para que durante as clases se poida explicar, corrixir, facer actividades relacionadas coa área de estudio.

Insisto en algo que é de todos coñecido, non temos autoridade, a pouca que nos queda quítasenos xeneralizando sobre sucesos puntuais. ¿ Quen non escoitou ? Os profesores son Pero realmente ¿ Somos todos e todas ? ¿ Somos sempre ? ¿ Escoitaron ó profesor/a ?.

Temos un instituto en pé, agora queda todo por facer. Debemos replantexarnos todos, docentes, alumnado e pais/nais, cales son as responsabilidades de cada quen. Debemos ter claro cal é a función deste instituto. Desde a miña modesta opinión, é que ese dereito á educación que todos teñen o poidan exercer; aquí non hai lugar a confusión, estamos para ensinar, pero aprender require esforzo, dedicación, non se aprende por inspiración divina. As aprendizaxes están directamente relacionadas co esforzo, a memorización coas repeticións. Non hai atallos: esforzo igual a resultados; o demais son “ desculpas de mal pagador “.

Noutros países de Europa empezan a escasear ensinantes, Francia e Holanda son dous exemplos, búscannos nas casas ou entre os xubilados, ¿ Canto tardaremos nós ?.

Quero rematar despedíndome. En primeiro lugar da 2ª promoción de Graduados en Secundaria que nos deixa e inicia unha nova etapa. “ Sorte “, no nome de tódalas profesoras e profesores deste centro, deséxovos que ó remate desta difícil etapa da adolescencia sexades quen de disfrutar dunha xuventude e madurez responsable e feliz. Querémosvos aínda que non o creades.

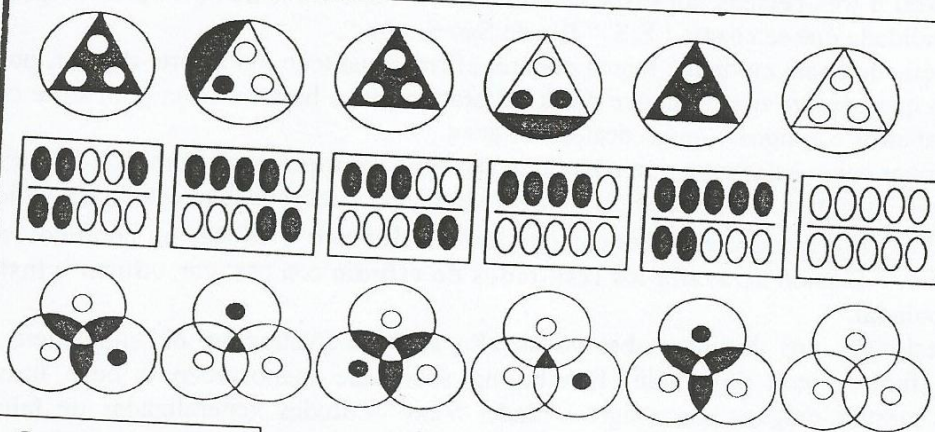
En segundo lugar: Pepe, Lorenzo, este instituto será sempre a vosa casa. Gozade do voso merecido descanso e contar co agradecemento que se lles debe a dous MESTRES con máis de trinta anos dedicados a esta digna profesión. Gracias compañeiros.

En xeral teño que desexar ós compoñentes desta comunidade educativa unhas boas vacacións, se as merecedes, se non a traballar, que o traballo dignifica.

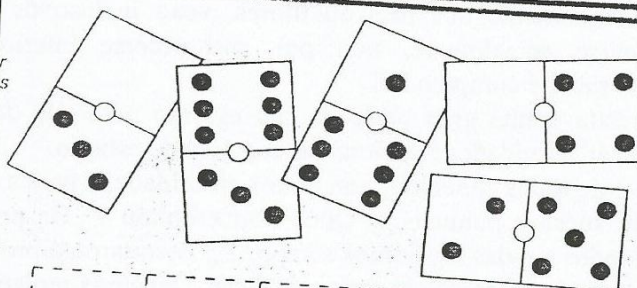
Roberto

Estas figuras forman unha serie. ¿ Como pintarás a derradeira para que sigan ?

¿ Como terá que colocar o noso amigo estas fichas de dominó, para que a suma das metades das de arriba sexa igual a suma das metades de abaixo

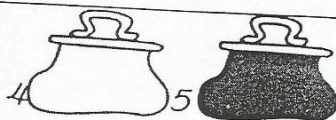
¡HUM....!

Cando teñas as solucións podes pasar polo Departamento de Matemáticas a comentalas

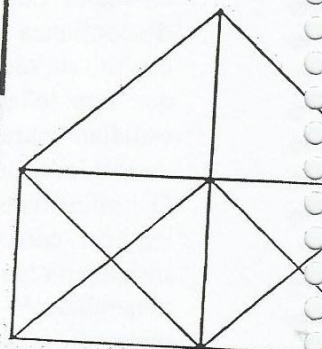
¿ ONDE ESTÁ A MENSAXE SECRETA

Dentro de cada maletín hai o seguinte: uns zapatos, un bocadillo, un cepillo de dentes, un libro e unha mensaxe secreta. O bocadillo está no grupo de arriba. O bocadillo e o cepillo de dentes están en de diferente cor. O libro e o bocadillo están en maletíns de distinta cor. Os zapatos e o bocadillo estan en maletíns de diferente cor.

OS VINTE PUNTOS

¿ Cantos cadrados poden formarse coa condición os seus vértices sexan p da seguinte malla ?

TRIANGULITE

¿ Cantos triángulos, de calquera tamaño e de unha ou máis pezas hai nesta figura ?

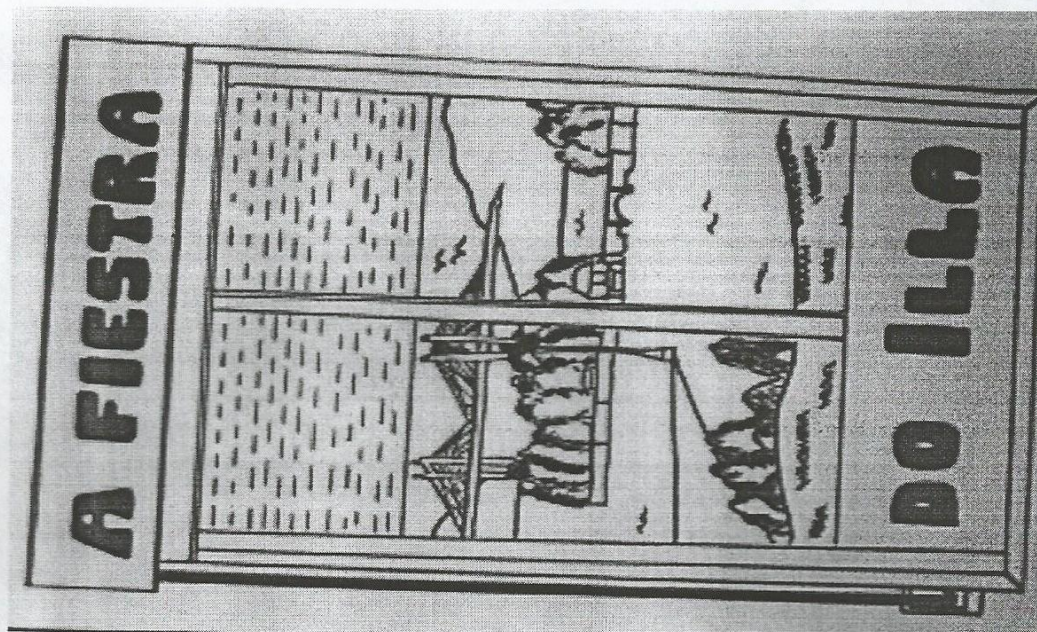
CADRADO MÁXICO ALXEBRÁICO

Lembra o que é un cadrado máximo: un cadrado máximo consiste nun cadrado de números tal que todas as filas, columnas e diagonais dan a mesma suma.

Este cadrado máximo está formado por expresións alxebraicas, en lugar de por números, sen embargo trátase verdadeiramente dun cadrado máximo. A incógnita "agacha" un número e trátase de averigualo. Dá o valor numérico de cada casaña.

$x - 1$	$7x$	$x + 5$	$4(x + 1)$
$5(x + 1)$	$x + 2$	$x + 7$	$3x$
$3x + 4$	$2x + 1$	$2(5x - 2)$	$2x - 1$
$4x$	$5x + 1$	x	$4(x + 1) +$

Bibiana Martínez Lorenzo 3º A

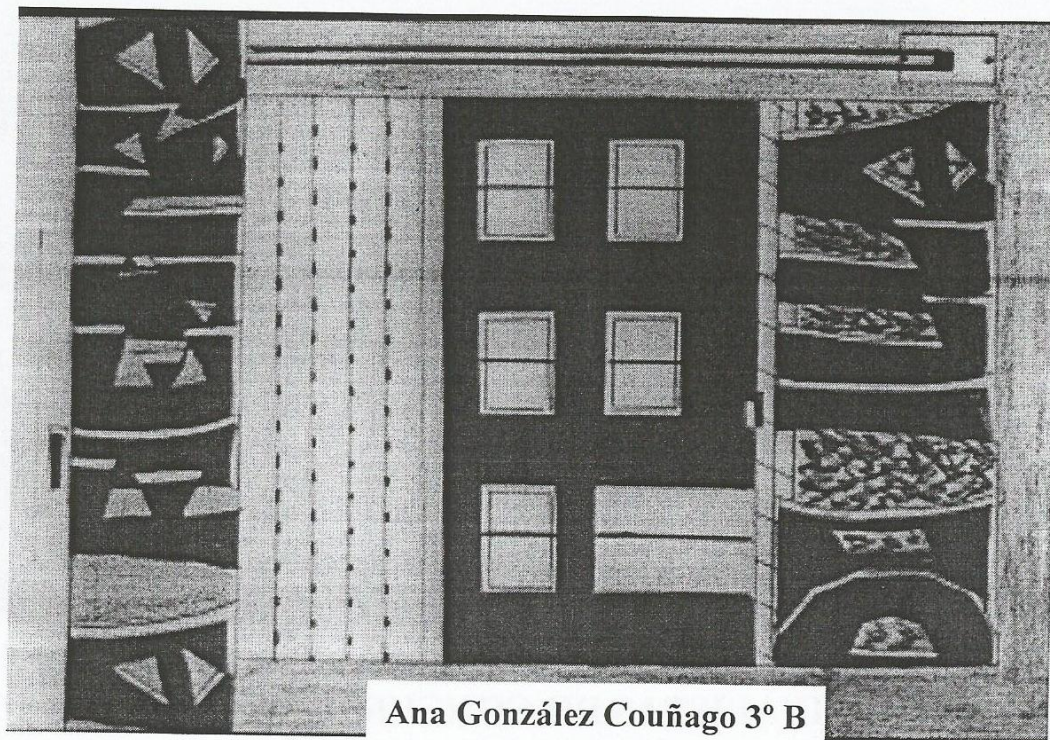
FINALISTAS DO CONCURSO DE PORTADAS

Mayte Rial Rodríguez 3º A

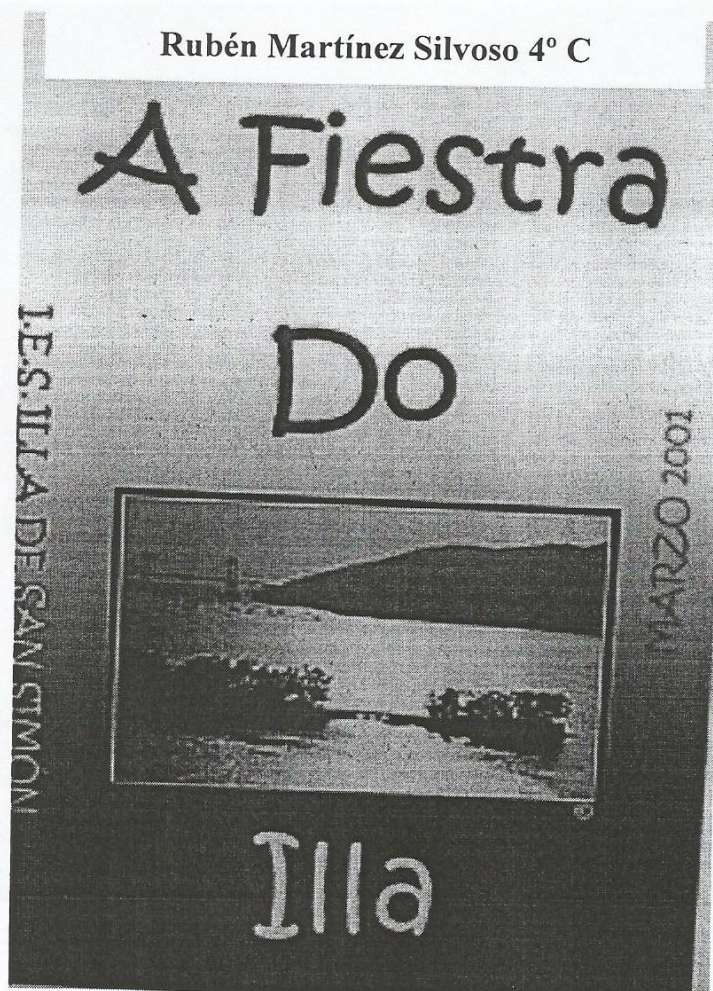

Roi Martínez Costas 4º C

Ana González Couñago 3º B

Rubén Martínez Silvoso 4º C

MÁIS: FINALISTAS DO CONCURSO DE
PORTADAS

EQ. PERIODÍSTICO

Bibiana Martínez

Rubén Pérez

Redacción

Rubén Martínez

Entrevistas

Josvé Alejandro

Rubén Crespo

Contos

Miriam Pérez

Debuxos

Sara Lago

Manuel Puga

Portadas

Debuxos

Francisco cabaleiro

Lucas González

Etc.....

Sara González

Ana González

Antonio Bujones

Mayte Rial

Impresión e Montaxe	Luís García Gamallo	
	Beatriz Rodríguez García	